

HỒI THỨ BẢY MƯƠI CHÍN,

HỘI KIẾM HOA-SƠN

Khưu-xứ-Cơ liền chạy vọt lên mấy bước, chiếm lấy cái hang hổng ở bên đồi núi, rồi mới ngẩng đầu lên nhìn.

Đã thấy bóng năm người : Sa-thông-Thiên, Bành-Liên-Hồ, Liệt-thượng-Nhân, Lương-tử-Ông và Hậu-thông-Hải, đang sắp thành hàng ngang chặn đường núi.

Khưu-xứ-Cơ đến đây lòng chỉ lo có Âu-dương-Phong, mà Âu-dương-Phong đã có Hồng-thất-Công, Hoàng-dược-Sư trợ rồi, chẳng

ngờ bọn Sa-thông-Thiên, Bành-liên-Hồ, cũng dám bén mảng đến tác quái.

Tuy chỗ Khuru-xứ-Cơ vừa chiếm được hơi rộng, nhưng cũng không khỏi nguy hiểm. Vì chỉ một cái sơ ý cũng đủ té xuống mất mạng rồi. Ông ta liền rút trường kiếm, dùng thế « Bạch-hồng kinh thiên » đâm vào Hậu-thông-Hải.

Trong số năm địch thủ trước mặt chỉ có Hậu-thông-Hải vũ công kén nhất. Do đó, mũi trường kiếm của Xứ-Cơ vừa lóng đến Hậu-thông-Hải đã thất kinh, lại lại dằng sau. Tức thì Sa-thông-Thiên và Bành-liên-Hồ hợp lực cứu ứng.

Bốn tên quý dữ quyết hạ cho được Khuru-xứ-Cơ, nên cùng một lúc ra tay, định ép Khuru-xứ-Cơ lọt xuống hố.

Khuru-xứ-Cơ mặc dù bản lĩnh có thừa, nhưng đứng vào một nơi thật thế, biết không thể chống cự được lâu, thừa cơ hội Hậu-thông-Hải lui về, phóng chân nhảy phóc lên trời, vượt qua đầu Hậu-thông-Hải như một vệt khói.

Linh-Trí Thượng-Nhân và Sa-thông-Thiên lẹ tay vung vũ khí chém theo, nhưng không còn kịp nữa. Khuru-xứ-Cơ đã vượt ra khỏi chỗ đất rộng, và vũ khí của hai người kia chém hụt, tạt vào tảng đá gần đấy, bắn ra lửa.

Sa-thông-Thiên tuy bị mất bớt một tay nơi miễu Vương Thiết thượng, nhưng sức lực còn mạnh mẽ lắm. Thấy Hậu-thông-Hải đã để lọt Khuru-xứ-Cơ, liền trợn mắt, vung đao chặn lại. Rồi cả năm người đồng một lượt áp vào vây hãm Xứ-Cơ.

Cây trường kiếm Khuru-xứ-Cơ là môn võ thuật di truyền của phái Toàn-chân, bọn quý dữ kia để gì mà áp đảo nổi. Vì vậy mặc dù chúng hồ hết, đánh túi bụi, vẫn không làm cho Xứ-Cơ nao núng.

Thấy Xứ-Cơ bị bọn quý dữ vây hãm, Quách-Tĩnh cũng muốn xông vào giải cứu, nhưng chàng lại nghĩ :

Đồng võ công đánh đập người ta là hành động bất nhân. Chàng ngoảnh mặt đi, để khỏi thấy cảnh đánh đập trước mắt chàng nữa.

Thoạt nhìn thấy bên đường hẹp có một sợi dây leo thông xuống, Quách-Tĩnh mừng rỡ, nhẹ mình bấu vào sợi dây ấy treo lên tìm đường khác mà đi.

Tuy nhiên, óc chàng không khỏi vẫn vò, Chàng nhủ thầm :

— Ta không cứu Khuru đạo-trưởng, để đạo-trưởng chết về tay bọn chúng, có phải là lỗi tại ta chăng ? Còn như giúp Khuru đạo-trưởng, đánh bọn chúng rơi xuống hố có phải là ta làm một chuyện bất nhân, gieo đau khổ cho kẻ khác ?

Chàng vừa đi vừa nghĩ ; và mỗi lúc một xa dần tiếng vũ khí chạm nhau chần chịt.

Qua khỏi một kẹt đá, chàng đứng chân đứng sững sờ nhìn lại hố sâu thăm thẳm, và lẩm bẫm :

— Xưa nay đã có mấy người dùng võ công tranh thắng phụ, và rơi xuống cái vực tai ương này nhỉ ?

Bỗng trước mặt chàng có tiếng động. Chàng quay đầu lại thì thấy một người đầu bạc phơ, nhưng da mặt hồng hào, quắc thước. Chàng nhận ra ngay người đó là Lương-tử-Ông.

Lương-tử-Ông đang cùng đồng bọn đánh với Khuru-xứ-Cơ, bỗng liếc mắt nhìn thấy bóng Quách-Tĩnh đang thẩn thờ trên chóp đá. Ông ta nghĩ đến chuyện Quách-Tĩnh uống máu rắn của mình ngày trước, nên muốn thừa lúc chàng sơ ý, hạ sát để bứt lại đồng máu quý hóa ấy.

Vì vậy Lương-tử-Ông một mình lên núp nơi kẹt đá, chờ Quách-Tĩnh đến. Khi thấy Quách-Tĩnh đến gần, ông ta muốn ra tay, nhưng ngại Quách-Tĩnh võ công lợi hại, không dám xông vào.

Quách-Tĩnh quay đầu thấy Lương-tử-Ông nhưng chàng đang buda bẻ, không muốn để ý đến ai, chỉ đứng bơ phờ khi nghĩ việc riêng của mình.

Lương-tử-Ông ngờ Quách-Tĩnh không trông thấy ông ta, nên lại núp vào kẹt đá như cũ.

Sau khi xem xét, thấy nét mặt Quách-Tĩnh ngờ ngác, thẩn thờ, chàng nhìn về phía trời xa miệng lẩm bẫm những gì như một người điên.

Lương-tử-Ông lấy làm lạ thầm nghĩ :

— Thăng này hôm nay sao lạ thế ? Nó điên rồi chăng ? Hay bị phải thuốc độc của ai rồi ?

Lương-tử-Ông liếm một cục đá ném mạnh vào lưng Quách-Tĩnh. Quách-Tĩnh nghe hơi gió chỉ tách mình né tránh và cũng

'Cứ chỉ khác thường của Quách-Tĩnh làm cho Lương-tử-Ông bối rối, chẳng biết nên hành động thế nào.

Cuối cùng, Lão đánh bạo bước ra, lên tiếng hỏi :

— Quách-Tĩnh ! Mà làm gì ở đây thế ?

Quách-Tĩnh không ngánh mặt nhìn Lương-tử-Ông, buột miệng đáp :

— Tôi đang nghĩ việc, dùng võ công đánh người là phải hay trái.

Lương-tử-Ông giật nảy người, trầm lặng một chút, rồi nảy ra ý nghĩa :

— A ! Thành này ngu thật ! Thế thì ta đợi gì không dùng cái ngu của nó mà hại nó cho rồi.

Lão bước tới vài bước, khẽ nói :

— Dùng võ công đánh người là độc ác, xưa nay ai lại chẳng biết mà còn suy nghĩ ?

Quách-Tĩnh lộ vẻ vui mừng, quay lại nói :

— Té ra ông cũng nghĩ như tôi sao ? Thế thì ông có cách nào giúp cho tôi quên được những gì tôi đã tập luyện từ thuở nay chăng ?

Lương-tử-Ông nói :

— Ta cũng đang tìm cách làm cho quên võ công của ta đây. Vậy thì để ta giúp cho người một cách, xem có hiệu quả chăng ?

Quách-Tĩnh vốn có tánh thành thật, không nghĩ rằng Lương-tử-Ông muốn hại mình, nên khần khoản :

— Thế thì tốt lắm ! Xin ông dạy cho tôi cách ấy.

Lương-tử-Ông bước tới sụ lưng Quách-Tĩnh, nói lớn :

— Ừ ! Ta có cách này.

Vừa nói, tay Lương-tử-Ông vừa vung ra dòng ngón « cầm nữ » đâm vào ba huyệt đạo của Quách-Tĩnh.

Trong lúc bất ngờ, Quách-Tĩnh không một phản ứng nào. Toàn thân chàng bị tê cứng đi.

Lương-tử-Ông mừng rỡ, nói :

— Cho đến ngày nay ta mới giết được mày để thu hồi máu rắn của ta.

Lão vịn sức vào hai bàn tay, chộp lấy đôi vai của Quách-Tĩnh

roi bả miệng cậu vào cổ họng chàng để hút máu.

Hành động Lương-tử-Ông rất lạ lùng, nên lúc Quách-Tĩnh biết làm mưu thì thân mình chàng đã bất động, và hàm răng của Lương-tử-Ông đã kè vào cổ đau nhói.

Bị nguy, Quách-Tĩnh đau quá, không còn nghĩ đến chuyện dùng võ công đánh người là độc ác nữa, chàng liền vận dụng thế « dịch gân hoán cốt » tập trung nội lực để chống đối.

Một làn khí nóng bốc lên chạy khắp thân mình chàng, làm cho ba đại huyết giải khai.

Hai tay Lương-tử-Ông đang dùng sức bám chặt vào vai Quách-Tĩnh, bỗng nhiên trượt xuống. Lương-tử-Ông thất kinh, chưa kịp đổi phó thì đã bị Quách-Tĩnh nắm lấy cổ tay một cái, cả người Lương-tử-Ông văng ra, rơi thẳng xuống vực sâu như một bó dề.

Quách-Tĩnh nhìn xuống vực, thấy xác Lương-tử-Ông phăng phăng rơi xuống, nhỏ dần, rồi không thấy gì nữa. Thế là xương thịt của Lương-tử-Ông có lẽ phải nát nghiền như tương.

Đứng nhìn một lúc, Quách-Tĩnh mới hoàn hồn, đưa tay sờ vào vết thương nơi cổ, thấy máu chảy ra đỏ ói. Chàng vội xé áo, rửa lấy vết thương rồi lững thững quay mình bước lên gộp đá.

Bỗng trước mặt chàng có mấy tiếng « cạch cạch » nổi lên, tiếp đến là một bóng con quái vật từ sau núi xuất hiện.

Quách-Tĩnh giật mình, núp vào một kẽ đá xem xét.

Chàng nhìn một lúc, thấy lạ lùng làm sao ! Vì đó không phải là một quái vật, mà là một con người. Nhưng một người đi ngược đầu xuống đất hai tay kẹp chặt vào tai còn chân thì chổng ngược lên trời.

Tiếng « cạch cạch » vừa rồi là do đầu người ấy nện xuống mặt đá.

Quách-Tĩnh kinh hồn, cúi nhìn tận mặt người ấy xem thế nào mà lại có bản lĩnh lạ lùng ?

Nhưng chàng không khỏi ngạc nhiên, vì người đó lại chính là Âu-dương-Phong.

Quách-Tĩnh vừa rồi lại bị Lương-tử-Ông lừa gạt, cậu cò suýt chết, nên bây giờ thấy Âu-dương-Phong hành động như vậy, ngờ Âu-dương-Phong lập kế lừa gạt nữa, nên chàng vội lùi ra hai bước để đề phòng.

Lạ thay ! Âu-dương-Phong vẫn không đề ý đến Quách-Tĩnh.

Ông ta chống tay lên mặt đất, đầu nhảy lên động xuống, đi từ chỗ này sang chỗ kia chẳng khác gì hai chân thường.

Lạ lùng hơn nữa, qua mấy móm đá cao, Âu-dương-Phong cũng dùng đầu nhảy phóc lên thật cao, rồi cảm ngược xuống, đứng vững trên móm đá rất vững chắc.

Quách-Tĩnh mỉm cười không hiểu Âu-dương-Phong dùng đầu thay chân đi như vậy để làm gì. Chẳng khờ gì?

— Tây-Độc ! Lão làm gì thế ?

Tiếng gọi của Quách-Tĩnh hơi nhỏ, nên Âu-dương-Phong không nghe. Ông ta vẫn cứ cảm đầu xuống móm đá, dùng hai chân búng lên trời, phát ra tiếng gió vun vút.

Lấy làm lạ, Quách-Tĩnh tò mò muốn hiểu rõ nguyên nhân, ngẩng nổi mặt mày của Âu-dương-Phong bị lộn ngược, nên khất trong thân áo.

Quách-Tĩnh phải khom lưng xuống, cảm đầu dưới đất, mới nhìn rõ tận mặt thì thấy ông ta ướt đầm mồ hôi, trên mặt đầy những nét khác khở.

Chàng toan gọi nữa, thì Âu-dương-Phong đã dùng tay búng lên, làm cho đầu ông nhảy dựng lên mặt đá mảy cái kêu « cạch cạch ».

Đoạn ông ta đứng vững như cây chuối trồng, hai tay phát vun vút.

Bấy giờ Quách-Tĩnh mới biết Âu-dương-Phong đang dùng công lực luyện một thế võ.

Nhưng chàng lại nghĩ :

— Tại sao Tây-Độc lại tìm một lối võ công lạ lùng như vậy ? Để làm gì ? Nếu trong lúc tập luyện như vậy mà gặp phải đối thủ đánh lên thì còn gì tánh mạng. Hơn nữa, hôm nay là ngày hội kiếm Hoa-Sơn kỳ thứ hai, thiếu gì tay cao thủ tập hợp nơi đây. Đối với Âu-dương-Phong thì ai cũng ghét, nếu họ tấn công thì làm sao mà đề phòng cho kịp.

Chàng thở dài, nhìn Âu-dương-Phong một lúc, bụng bảo dạ :

— Dùng nói làm gì một võ lâm cao thủ, cứ như lão đang cảm đầu xuống mặt đá cheo leo kia, một kẻ bản lĩnh tâm thường đều xô lão một cái, lão cũng bị rơi ngay xuống hố chết tươi. Tại sao

lão lại có gan làm công chuyện mạo hiểm đó ? A ! Chắc là có người nào cảnh chừng cho lão luyện công thì phải !

Chàng đưa mắt dò xét, khắp nơi để xem kẻ nào đã làm cái việc canh gác.

Nhưng bốn bề lặng lẽ, chàng cảm thấy người chàng đặc ác quá, Quách-Tĩnh còn chần chờ thì đã nghe mấy tiếng « cạch cạch »

Thì ra Âu-dương-Phong đang dùng đầu nhảy qua các móm đá, để trở về lối cũ.

Quách-Tĩnh tò mò muốn biết Âu-dương-Phong đi về đâu, và lối tập luyện như thế, có cái gì bí ẩn chẳng, chàng liền nhẹ gót men theo.

Âu-dương-Phong tuy đi ngược đầu xuống đất, nhưng cũng nhanh nhẹn chẳng khác nào dùng chân. Qua những dốc cao, Âu-dương-Phong dùng đầu nhảy phóc...

Quách-Tĩnh theo Âu-dương-Phong đi đã được một quãng thì thấy Âu-dương-Phong rẽ về phía tay phải, tiến tới một sườn đồi cây cối rậm rạp. Ở đó có một hang đá.

Ông ta cảm đầu vào trước cửa hang hét lên một tiếng, và nói :

— « Ha hồ vãng bản anh, tinh nhi cách gần từ cổ tại » mấy tiếng không đúng làm tao không sao hiểu được.

Quách-Tĩnh giật mình nghĩ thầm :

— Câu đó là một câu kinh giả mà lúc trên mặt biển Hồng-sư phụ bày minh chép lại cho lão ! Thế thì nay lão đọc câu ấy để làm gì ? Lão nói chuyện với ai ?

Hồng có tiếng lanh lảnh của một cô gái từ trong hang vọng ra :

— Công phu chưa đủ nên chưa luyện được. Tôi chẳng bao giờ lầm sai đâu.

Thoạt nghe giọng nói ấy, Quách-Tĩnh muốn té xlu xuống đất. Rồi ràng giọng nói của Hoàng-Dung, chàng còn làm sao được.

Nhưng chàng lại nghĩ :

— Hay mình đang trong cơn mộng chăng ? Có lẽ ! Tại sao có chuyện Âu-dương-Phong đi ngược đời, kỳ quái như vậy. Hẳn là mình đang nằm mộng rồi.

Hồng có tiếng Âu-dương-Phong nói :

— Tao chiếu theo lời của mày mà luyện, không hề sai, tại sao

âm mạch và dương mạch không lộ qua được.

Tiếng cô gái từ trong hang đã vọng ra :

— Chưa đủ công lực thì đâu có muốn kết quả sớm cũng chẳng được nào.

Quách-Tĩnh nhận đúng là Hoàng-Dung không còn nghi ngờ gì nữa. Chẳng quá sức cảm động, chân đứng không vững, té xỉu xuống làm chảy máu vết thương nơi cổ, mà chàng cũng không hề hay biết.

Lại nghe Âu-dương-Phong nổi giận nói :

— Trưa mai là kỳ đấu kiếm, tao không thể nào bẽ bề việc tập luyện được. Mà phải giải hết quyền kinh cho tao nghe, không được trì hoãn.

Bây giờ Quách-Tĩnh mới hiểu lý do tại sao Âu-dương-Phong gấp rút luyện công như thế ?

Bởi vì, kỳ đấu kiếm đã đến mà Âu-dương-Phong chưa luyện hết các môn trong quyền kinh, nên ông ta phải bắt Hoàng-Dung ngày đêm giảng giải. Để cho ông ta luyện gấp rút hơn.

Hoàng-Dung cứ tìm cách, phỉnh phờ Âu-dương-Phong mãi, hết việc này đến việc khác, làm cho Âu-dương-Phong bực mình không sao chịu nổi phải dùng lối bức bách này.

Hoàng-Dung nói :

— Ông đã hứa với anh Tĩnh tôi, nếu anh Tĩnh tôi tha cho ông ba lần khỏi chết thì ông không được áp bức tôi. Thế mà nay ông lại quên lời hứa sao ?

Âu-dương-Phong trợn ngược đôi mắt, nói :

— Ngày mai đã đến ngày tranh chức võ cạch quần hùng. Nếu mày không giảng cho tao nghe hết cuốn kinh nhất định tao giết mày. Vừa nói Âu-dương-Phong vừa bước vào hang.

Quách-Tĩnh nóng lòng, không còn nghi gì đến chuyện « dùng võ công đánh người là xấu » nữa, xông vào la lớn :

— Em Dung đừng sợ hãi ! Có anh đến giúp em đây !

Bây giờ, Âu-dương-Phong đã dùng tay bắt lấy cây « đá cầu bằng » của Hoàng-Dung.

Hoàng-Dung cũng không nhận, dùng một tư thế « đá cầu bằng » đánh ra một chiêu, làm cho Âu-dương-Phong phải thất kinh lùi lại.

Bỗng thấy bóng Quách-Tĩnh bước vào, hai tay cong cong

chủ thế.

Âu-dương-Phong tuy là một kẻ ác độc song cũng thuộc vào hạng danh tiếng trong giới võ-lâm, nên không bao giờ chịu thất hứa với người nào. Sở dĩ, ông ta áp bức Hoàng-Dung là vì thời gian đấu kiếm tranh tài đã đến, không sao trễ nải được.

Bây giờ thấy mặt Quách-Tĩnh, ông ta hồ thẹn, mặt đỏ hồng, lòng tự ái của một quái khách nổi lên. Ông ta dùng tay che mặt, xoay mình một cái đã vọt ra khỏi cửa động.

Chỉ chốc lát, Âu-dương-Phong đã mất dạng.

Quách-Tĩnh liền chạy tới nắm tay Hoàng-Dung, nói :

— Em Dung ! Anh nhớ em có thể chết được !

Hoàng-Dung nhìn mặt Quách-Tĩnh toàn thân run rẩy. Chàng ngỡ rằng quái xúc động nên nói không nên lời. Ngờ đâu, nét mặt Hoàng-Dung đã trở nên lạnh nhạt.

Nàng thụt tay lại, nói :

— Anh là ai ! Tại sao lại nắm tay tôi làm gì.

Giọng nói của Hoàng-Dung nghe mãi buồn trách. Quách-Tĩnh nói :

— Anh là Quách-Tĩnh đây mà ! Em lâu nay có mạnh khỏe không ?

Hoàng-Dung cười cay đắng :

— Tôi không hề quen biết với ai cả.

Dứt lời, nàng bỏ đứng dậy, bước ra khỏi hang.

Quách-Tĩnh vội đuổi theo, lùi thối như một bóng ma, miệng lầm bầm :

— Em Dung ! Em đừng giận, nghe anh nói một lời.

Hoàng-Dung cười khẩy đáp :

— Tên Dung là gì với anh mà anh dám gọi là « em » mãi ?

Vừa nói, Hoàng-Dung vừa liếc mắt nhìn chàng, thấy thân mình chùng xuống, lòng bồi hồi thương xót, nhưng lại nghĩ đến lúc Quách-Tĩnh bỏ nàng, nàng lại cảm hận, phun một bãi nước bọt xuống đất, rồi lặng lẽ bước đi.

Quách-Tĩnh vội kéo tay áo của nàng lại nói :

— Em nghe anh nói một câu thôi.

Hoàng-Dung nghiêm nét mặt, hỏi :

— Nói đi.

Quách-Tĩnh ngập ngừng nói :

— Anh tìm thấy cây kim-hoàng và chiếc áo da cừu của em bỏ rơi trong bãi tuyết sinh...

Nói đến đó, cô chàng như nghẹn ngào.

Hoàng-Dung háy mắt nhìn chàng, nói :

— Anh cần nói một câu, và câu nói ấy tôi đã nghe rồi. Thế thì anh chớ theo tôi nữa.

Dứt lời, Hoàng-Dung phất tay áo bỏ đi.

Quách-Tĩnh lèn lèn theo sau, thấy cử chỉ của Hoàng-Dung biết nàng cố tâm đoạn tuyệt, nhưng vì chàng không miệng lưỡi, nên không biết dùng lời nào nói đỡ dành cho nàng người được.

Hoàng-Dung vừa đi vừa nghĩ :

— Minh từ Tây-vực trở về Đông-hải, những mong vượt hiểm trở về đảo Đào-hoa để tìm thăm thân phụ, nào ngờ về đến Sơn-Đông lại lâm bệnh nặng. Trên giường bệnh không một ai hỏi han thăm viếng.

Trong lúc đó, Quách-Tĩnh tìm đến Mông-Cổ đề ở cùng Hoa-Tranh. Nghĩ đến nỗi bạc tình của Quách-Tĩnh nàng tức quá muốn nổi lên. Nàng thăm trách cha mẹ, nàng sanh ra làm gì để phải chịu làm vào cảnh khổ, bơ vơ giữa khung trời cát bụi này.

Tuy vừa khỏi bệnh, nàng lại bị Âu-dương-Phong bắt ép dẫn đến Hoa-Sơn. Bao nhiêu đau buồn như dồn đập trút vào cuộc đời non trẻ của nàng.

Nàng càng nghĩ càng giận. Còn Quách-Tĩnh lại cứ mãi theo sau nàng không nói một lời nào.

Nàng đi mau thì Quách-Tĩnh đi mau, nàng đi chậm thì Quách-Tĩnh đi chậm lại.

Quá bức tức, nàng quay lại hỏi :

— Anh định theo tôi để làm gì ?

Quách-Tĩnh nói :

— Anh theo em mãi, suốt đời nguyện chẳng rời.

Hoàng-Dung thốt ra một giọng cười mỉa mai cay đắng, nói :

— Nay anh đã làm Phò-mã của vị Đại-Hãn, anh đi theo tôi để làm gì.

Quách-Tĩnh nói :

— Mẹ anh đã bị Đại-Hãn giết chết, anh đâu chịu làm Phò-mã nữa.

Hoàng-Dung nghe nói ngạc nhiên, nhưng vì quá ghen tức, nàng không hỏi đến chuyện ấy, nghiêng rặng đáp :

— A ha ! Tôi tưởng anh còn nhớ đến tôi đôi chút, nên bỏ công đi tìm, ngờ đâu chỉ vì Đại-Hãn xua đuổi, không cho làm Phò-mã nữa, nên anh mới đi tìm tôi.

Dứt lời, nàng thốt lên một tràng cười ghê tởm, lại khóc rống lên.

Quách-Tĩnh thấy nàng khóc, lòng thêm bồi hồi. Chàng muốn tìm lời an ủi, nhưng không biết lời nào, nói ra sợ lời mình vụng về làm cho Hoàng-Dung thêm giận.

Nhưng không thể để tình trạng ấy kéo dài mãi trong yên lặng, chàng nói :

— Em Dung, nếu em đã giận anh đến thế thì thôi, anh đứng đây để em muốn đánh, muốn chửi cách nào tùy ý, miễn em người lòng.

Hoàng-Dung vừa khóc vừa nói :

— Tôi làm gì mà dám đánh chửi anh ? Chúng ta quen biết nhau trong thời gian như thế cũng đủ rồi, xin anh đứng đeo đuổi tôi nữa.

Quách-Tĩnh thấy nàng trước sau vẫn kháng kháng không đổi ý, sự hải hết lớn :

— Em Dung ! Anh phải làm sao để em người giận ?

Hoàng-Dung thấy nét mặt Quách-Tĩnh hờ hời, khế nói :

— Ngày nay trước mặt tôi, anh bảo là anh thương tôi, nhưng ngày mai có Hoa-Tranh đến anh lại bỏ tôi để đi theo Hoa-Tranh. Thế thì chỉ có cái chết của anh mới làm cho tôi người giận.

Quách-Tĩnh thấy nóng ran cả người, chàng quay người lại, bước đến một mồm đá cạnh hồ sâu, toàn lao đầu xuống.

Hoàng-Dung biết tính Quách-Tĩnh chân thật, hề nói là làm, nên nàng vội phóng mình nhảy đến trước mặt cứu lại :

— Không khùng ! Tôi không cần anh phải chết. Vì quá tức giận nên tôi nói như thế thôi. Kể từ nay tôi yêu cầu anh đừng tìm gặp tôi nữa là được.

Toàn thân nàng run rẩy, mặt tái ngắt, xiêm áo phất phơ trước gió như một cánh liêu yếu trước gió đông. —

Quách-Tĩnh vì quá đau đớn muốn chết đi cho thỏa ý người yêu, nhưng lúc thấy Hoàng-Dung cứu lại, và toàn thân nàng run rẩy, chàng đã ngậm ngùi bảo :

— Hm đứng xê vào trong này, kéo trượt chân té xuống đấy.

Hoàng-Dung thấy chàng lo lắng đến mức càng thêm đau xót, khóc rống lên !

— Ai cần anh nói những câu nói giả dối đó ! Em bị đau nằm ở Sơn-Đông sao hỏi đó anh không đến thăm em ! Em bị Âu-dương-Phong bắt giữ áp bức đủ điều sao anh không đến cứu em ? Mẹ em bỏ em chết một mình ! Cha em không thương, nên chẳng đi tìm em ! Còn anh, anh cũng chẳng nghĩ gì đến em nữa ! Trong thế gian này còn ai là người thân của em mà bảo em sống ?

Đứt lời Hoàng-Dung lại khóc to hơn. Nỗi đau đớn cực nhọc nàng đã thổ lộ ra hết nên lòng nàng bấy giờ đã nhẹ đi một phần nào.

Quách-Tĩnh cảm thấy tâm trạng đau buồn của Hoàng-Dung chẳng khác gì tâm trạng của chàng hiện tại. Chàng muốn nói thật nhiều về lòng chàng để Hoàng-Dung hiểu, nhưng lại không biết mở lời làm sao !

Một lần gió thổi đến. Tiếng khóc của Hoàng-Dung như vương theo chiều gió bay vút tận, đỉnh non cao, thân nàng như nhiễm lạnh, run bầy bầy.

Quách-Tĩnh liền cúi đầu đáp lễ mình nàng. Thoạt nghe có tiếng người hét trên ngọn núi :

— Đứa nào to gan dám ăn hiếp Hoàng cô nương của ta đấy !

Tiếp đó một người râu dài tóc bạc từ trên đỉnh núi phóng xuống. Thấy đó là Châu-bá-Thông, Quách-Tĩnh mừng rỡ kêu lên một tiếng :

— Châu đại-ca.

Hoàng-Dung đau đớn tức giận, thấy lão Ngoan-Đông hiện đến liền trở mặt hỏi :

— Lão Ngoan-Đông ! Tôi nhờ ông đi giết Cửu-thiên-Nhận, việc ấy ông đã làm xong, chưa mà không thấy ông đem người thù về cho tôi.

Châu-bá-Thông cười hí hí, không biết nói sao, sợ nàng hách sách, vội tìm kế khỏa lấp :

— Hoàng cô nương ! Ai đã dám chọc tức cô đấy ! Nếu cô cần đến thì lão Ngoan-Đông này thay cô chửi đến mười tám đòng họ kẻ ấy cho chưa !

Hoàng-Dung thấy cử chỉ của Bá-Thông không khỏi nhin cười, đưa tay vỗ Quách-Tĩnh nói :

— Thì anh này chứ còn ai nữa.

Châu-bá-Thông giả vờ trợn mắt tròn xoe, nhìn Quách-Tĩnh nói :

— A ! Thằng này phải đánh thật đau chứ chửi nó không chữa đau. Vừa để làm vui lòng Hoàng-Dung vừa để đùa với Quách-Tĩnh Châu-bá-Thông đưa tay tát vào Quách-Tĩnh, vừa nói :

— Chừa chọc Hoàng cô-nương nghe chưa.

Tuy cái tát thân mật, nhưng cũng làm cho Quách-Tĩnh đau nhói, Quách-Tĩnh đứng trên người ra đó hứng chịu, và bàn tay của Châu-bá-Thông in đủ năm ngón trên má Quách-Tĩnh.

Hoàng-Dung nóng lòng, trợn mắt nói với Châu-bá-Thông :

— Tôi giận anh Tinh can gì đến ông mà ông làm thế ?

Châu-bá-Thông le lưỡi, thăm nghĩ :

— Con nhỏ quái quái này ! Mình muốn làm cho nó hết giận, và quên cả chuyện cũ. Thế mà nó cứ vẫn nhắc đi nhắc lại câu chuyện Cửu-thiên-Nhận, mình biết trả lời làm sao với nó !

Dang lưng túng, Châu-bá-Thông chợt nghe có tiếng vũ khí va chạm nhau sau núi, vội vọt chạy và nói :

— A ! Chắc là Cửu-thiên-Nhận đây rồi, để ta đi lấy đầu nó.

Loảng mắt Châu-bá-Thông đã mất dạng.

Thực ra, Châu-bá-Thông biết dám đánh lộn không phải Cửu-thiên-Nhận, chứ nếu quả là Cửu-thiên-Nhận thì Châu-bá-Thông lo chạy trốn còn không kịp, có đâu dám lộ mặt tới tìm.

Nguyên vì trước kia, tại ngôi nhà đá, Châu-bá-Thông, Quách-Tĩnh, Cửu-thiên-Nhận và Âu-dương-Phong ở trong bóng tối đánh nhau, riêng ai thu được người nào đánh người này, không phân biệt địch, thù.

Cuối cùng, Quách-Tĩnh yếu sức thoát ra trước ba trốn, tiếp đó Âu-dương-Phong cũng bỏ đi, chỉ còn Châu-bá-Thông theo mệnh của Hoàng-Dung đuổi đánh Cửu-thiên-Nhận núi, Cửu-thiên-Nhận chạy đến đâu, Bá-Thông chạy đến đó, quyết chẳng buông tha.

Cửu-thiên-Nhận chạy hết đường, mà Châu-bá-Thông vẫn đuổi, Ông ta buốc tới thăm nghĩ :

— Lão Ngoan-Đông là một tay võ lâm cao thủ nhất đương thời, nếu Ho đã cố giết ta, ta làm sao thoát khỏi tay lão được ? Nhưng dù sao ta cũng là một kẻ có tầm tiếng trong giang hồ, nếu để chết vào tay lão thì còn gì danh dự chi bằng, tự vận là hay hơn.

Nghĩ như thế, Cửu-thiên-Nhận đang suy tính tìm một cách chết

— Trước kia bọn chúng sợ đi không sợ ông, không chịu cái hối là vì ông thương tình bọn chúng, cho uống thuốc giả phải không

Lão Ngoan-Đông nói :

— Đúng vậy.

Hoàng-Dung nói :

— Chúng nó đã không cãi hỏi thì bây giờ Châu đại-ca cho chúng uống ít viên thuốc thật, còn nhân tình gì nữa.

Châu-bá-Thông như tìm được mưu hay, cười ha hả nói :

— Hay lắm ! Hoàng cô nương quả là người thông minh tuyệt đỉnh.

Ông ta chấp tay cúi đầu bái Hoàng-Dung một cái, đoạn quay sang bọn Sa, Bành, Linh, Hâu, hét lớn :

— Trước kia tao cho bay uống thuốc giả để bay cãi hỏi, nhưng bay không cãi hỏi thế thì bây giờ tao phải cho bay uống thuốc thật để bay nếm mùi thuốc độc.

Vừa nói, Châu-bá-Thông vừa thò vào bụng cạo đất, viên thành bốn cục đen thui bằng ngón tay đưa ra.

Bọn quỉ dữ sợ hãi, van xin rồi rít. Châu-bá-Thông nói :

— Thuốc này uống vào sẽ ngấm độc vào bụng, hành hạ đau đớn không thể tưởng tượng. Tuy nhiên tội chúng bay đáng phải hành hạ như thế.

Châu-bá-Thông vốn là vị sư đệ của Vương-trùng-Dương, tiếng tăm lừng lẫy. Nay nói như thế, làm sao bọn Sa, Bành không sợ. Chúng rên rĩ xin tha mạng, và hứa từ nay lánh dữ làm lành.

Châu-bá-Thông đắc ý cười ha hả, bước đến vạch mồm mỗi người bỏ vào một viên đất đen, đánh vào đầu mỗi người một cái buộc phải nuốt vào bụng.

Bọn Sa, Bành, Linh, Hâu, không dám cưỡng, vừa rín rẩy vừa nuốt ừng ực.

Châu-bá-Thông nói :

— Thuốc này khác với thuốc kia, nó ngấm vào bụng lâu hơn. Hễ đưa nào làm lành lánh dữ, khi huyết trong người sẽ lưu thông đều và tự nhiên chất độc tiêu đi. Còn đưa nào còn theo đuổi nghề ác, thuốc sẽ tích tụ mà hành hạ cực độ.

Bọn quỉ dữ sợ hãi nói :

— Xin Châu lão-gia giải độc giùm cho chúng tôi, chúng tôi quyết cải tà quy chánh.

Châu-bá-Thông nói :

— Thế thì sau mười năm, ta sẽ cho mỗi đứa một viên trừ độc. Bây giờ thuốc trừ độc ta giao cho Khuru đồ đệ giữ, và ta sẽ nhờ Khuru đồ-đệ giải độc cho chúng bay.

Dứt lời, Châu-bá-Thông lại móc thêm đất trong người, vò thành bốn viên, trao cho Xứ-Cơ, và nói :

— Người đem chúng nó nhốt vào hang « Thanh thủ quang » mười năm. Lúc nào chúng cải hối sẽ giải độc cho chúng.

Dứt lời, Châu-bá-Thông bước đến giải khai huyết đạo cho bốn người.

Khuru-xứ-Cơ tuân lời, dẫn bọn Sa-Bành-Linh-Hâu đem nhốt vào hang.

Hoàng-Dung hờ hờ cười ha hả nói với Châu-bá-Thông :

— Lão-Ngoan-Đông, anh học cách tái hóa ở đâu vậy ?

Châu-bá-Thông cũng không nhịn cười được, vò tay đồm độp. Bỗng trên sườn núi có một vết sáng loé ra như vũ khí.

Châu-bá-Thông ngạc nhiên hỏi :

— Có lẽ kia ! Cái gì thế ?

Hoàng-Dung ngoảnh lại phía ấy thì không còn thấy gì nữa.

Châu-bá-Thông sợ đứng lâu trước mặt Hoàng-Dung, nùng sực nhớ đến việc Cửu-thiên-Nhận, chất vấn lão, nên lão thừa cơ hội phòng mồi biến mất và nói :

— Đền ta đi xem thử.

Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh bấy giờ đã nguôi giận, và có nhiều việc cũng muốn tỏ bày cùng nhau, nên hai người dắt tay tìm một khe đá, chỗ khuất tịch để tâm tình.

Quách-Tĩnh hỏi :

— Vì sao Âu-dương-Phong lại bắt ép em dạy « Cửu âm chân kinh ».

Hoàng-Dung nói :

— Vì ngày hội kiếm Hoa-sơn đã đến, nó có ý đoạt chức bá chủ quần hùng nên tìm bắt em để giảng kinh văn cho nó luyện. Quyết kinh giả lúc anh chép trên thuyền lúc nọ, anh có nhớ không ?

Quách-Tĩnh gật đầu. Hoàng-Dung nói tiếp :

Nó bắt em giăng quyền kính văn ấy. Em lại giăng bẫy bọ, làm cho nó tưởng thật, khổ luyện một thời gian mấy tháng.

Quách-Tĩnh hỏi :

— Tại sao hân lại đi ngược đầu xuống đất như vậy ?

Hoàng-Dung cười lạnh lạnh nói :

— Em bảo với nó rằng muốn tập được thặng tàng công-phu thì phải luyện ngược, nghĩa là phải lấy đầu làm chân, vận khí chân thân cho mạch trong người đi ngược lại.

Quách-Tĩnh há hốc mồm, nhìn Hoàng-Dung, nói :

— Hèn nào lão làm cái lối phi thường ấy ? Trông lão tập luyện một cách khác khổ đau đớn quá ! Em thật ác !

Hoàng-Dung nói :

— Nhưng công phu của lão xưa nay quả đến mức siêu độ. Em nói bậy bạ như thế, mà lão cũng luyện đến Âm-duy, dương duy, âm kiên, dương kiên, bốn mạch đều đi lại hết.

Quách-Tĩnh trở mặt, ngạc nhiên :

— Thật thế sao ?

Hoàng-Dung nói :

— Thật vậy, các mạch trong người lão hiện nay đang đi ngược. Nhưng chàng biết kết quả lợi hại thế nào không rõ.

— Quách-Tĩnh le lưỡi :

— Thật là việc kỳ kỳ trong đời. Tại sao em nghĩ ra được cách ấy mà dạy lão tập.

Hoàng-Dung nói :

— Thì em cố tìm những cái gì ngược đời không thể làm được bày cho lão, em có biết đâu. Nhưng anh liệu việc thành công của nó có lợi hay không.

Quách-Tĩnh lắc đầu :

Anh cũng không thể đoán trước được.

Bỗng Hoàng-Dung quay lại hỏi Quách-Tĩnh :

— Hôm nay anh đến Hoa-sơn với ý định giành ngôi võ công đệ nhất thiên hạ sao ?

Quách-Tĩnh thẹn thùng đáp :

— Em Dung ! Em mà cũng chế nhạo anh nữa sao. Anh đến đây với mục đích là yêu cầu Châu đại-ca dạy cho anh cách nào để quên

được môn võ công mà anh đã luyện từ lâu này.

Hoàng-Dung không hiểu ý, trở mặt nhìn. Quách-Tĩnh đem mọi ý nghĩ của chàng trước đây mấy ngày nói lại cho Hoàng-Dung nghe.

Hoàng-Dung thử người ra, suy nghĩ một lúc rồi nói :

— Ở 1 Quên đi được cũng là điều tốt. Chúng ta từ lúc nhỏ, không biết chút gì về võ công, sống quanh quẩn nơi quê nhà mà tâm hồn được thư thái, chẳng gợn chút sầu đau. Từ lúc gặp anh, đem thân hành hiệp võ công mỗi lúc một tăng thì đau khổ càng nhiều.

Thật ra Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh tuổi trẻ người non, chưa bao nhiêu kinh nghiệm. Con người sống trên đời, tuổi càng lớn càng gặp nhiều sầu đau. Cái đau khổ trong đời người đâu phải chỉ gieo vào cuộc sống của kẻ giỏi võ công.

Hoàng-Dung lại nói :

— Ngày mai là ngày đấu kiếm tranh chức võ địch võ công thiên hạ. Cha em chắc cũng có mặt nơi đây. Nếu cha em đã ra tranh tài thì chúng mình phải tìm một kế nào để giúp cho cha em đoạt giải.

Quách-Tĩnh nói :

— Người được xưng danh đệ nhất võ công thiên hạ phải là kẻ góm đủ tài đức. Theo anh xét thì Hồng sư-phụ đạo đức có phần hơn Hoàng chúa-đạo.

Hoàng-Dung đang dựa đầu vào ngực Quách-Tĩnh, nghe nói bằng giát này người lên.

Quách-Tĩnh sưng sờ, chưa hiểu sao, Hoàng-Dung đã nói :

— Anh cho cha em là người bất nhân ư ? Cha em đã làm gì hại đời mà anh dám nói thế.

Quách-Tĩnh biết mình lỡ lời, làm cho Hoàng-Dung giận, chẳng an ủi :

— Hoàng chúa-đạo và Hồng sư-phụ đều là hai kẻ trọng danh dự trên đời. Nếu họ đã tranh nhau thì không cần chúng ta giúp sức đâu, đâu chúng ta có giúp họ cũng chẳng chịu.

Hoàng-Dung nói :

— Được ! Thế thì chúng ta đứng cửa giữa, tuyệt đối phải công bình, không bình vị ai, anh có dám hứa với em như vậy chăng ?

Quách-Tĩnh nói :

— Điều đó dĩ nhiên rồi, hà tất em phải cần dặn.

Hoàng-Dung nói :

— Thật ra cha em và Hồng sư-phụ ai đoạt chức võ công thiên hạ cũng được; chỉ lo có Âu-dương-Phong.

Quách-Tĩnh nói :

— Hồng sư-phụ đã phục hồi công lực rồi, Âu-dương-Phong khó lòng thắng nổi ông ta.

Hoàng-Dung lắc đầu :

— Âu-dương-Phong nuôi cái mộng Võ-Công thiên hạ vô địch, thuở nay tập luyện đầy công, gần đây lại khổ luyện nhiều môn quái lạ em chẳng biết sao.

Quách-Tĩnh nói :

— Hồng sư-phụ trước đây lại được truyền thụ về Nhất dương chi, chúng ta còn sợ gì Âu-dương-Phong. Em đứng lo.

Hoàng-Dung thấy Quách-Tĩnh lúc nào cũng ca tụng lo, lắng cho Hồng-thất-Công, không nói đến cha nàng, nên nét mặt nàng không vui.

Quách-Tĩnh thấy thế nói :

— Anh là người đại dật, nhiều lúc nói vô ý để em buồn mà anh vẫn không biết.

Hoàng-Dung thung thịu nói :

Từ nay có lẽ em còn phải giận anh nhiều hơn nữa.

Quách-Tĩnh hỏi :

— Sao thế ?

Hoàng-Dung nói :

— Anh định không lấy công chúa Hòa-Tranh tất nhiên anh sống mãi suốt đời bên em. Mà sống mãi suốt đời bên em anh cứ nói « đại dật » mãi tất em phải giận anh nhiều hơn.

Quách-Tĩnh cảm thông được lời nói của Hoàng-Dung cười ha hả, lấy làm thích chí :

— A ! Từ nay anh phải học dần lời linh lợi của em, để khỏi làm em buồn.

Hoàng-Dung nghiêng mặt nói :

— Anh Tĩnh ! Những việc đau buồn đã qua, chúng mình không nên nhắc lại làm chi. Giờ đây chỉ nói chuyện vui thôi. Anh quên thử cuộc tranh tài ngày mai ai thắng ?

Quách-Tĩnh say nghĩ nói :

— Việc này khó định trước được. Ngoài Hoàng Lão-chúa và Hồng-sư-phụ còn có Âu-dương-Phong, Cửu-thiên-Nhận, Châu sư-ca, và Nhất-Đẳng đại sư nữa, toàn là những tay quái kiệt, mỗi người đều có một tài riêng.

Hoàng-Dung nói :

— Theo lý mà nói thì võ công của Lão-Ngoan-Đổng giỏi nhất. Nếu ông ta dùng Cửu Âm chân kinh mà đấu với bốn người kia thì bốn người kia làm sao cự lại.

Quách-Tĩnh nói :

— Không đâu ! Châu đại-ca hứa không bao giờ dùng Cửu Âm chân kinh đánh ai kia mà.

Hai người nghĩ nói chuyện một lúc, Hoàng-Dung đưa vào ngựa. Quách-Tĩnh ngủ quên lúc nào không hay. Quách-Tĩnh cũng lim dim đôi mắt, chợt nghe có tiếng chân người chạy hỗn loạn.

Tiếp đến hai cái bóng đen đuổi nhau chạy đến gần. Bóng đen chạy trước đúng là Lão-Ngoan-Đổng, còn bóng đen chạy sau quả là Cửu-thiên-Nhận.

Quách-Tĩnh ngạc nhiên bảo thêm :

— Lạ thật ! Nơi Tây-vực Châu đại-ca đánh Cửu-thiên-Nhận khiếp vía, tại sao hôm nay Châu đại-ca lại bị hấn đuổi như thế.

Chàng lấy tay thúc nhẹ Hoàng-Dung và khẽ tai nói nhỏ :

— Em xem kia :

Hoàng-Dung ngẩng đầu lên. Bấy giờ trời đã tối ; vầng trăng bạc nhấp nhô, chiếu vào cảnh núi rừng mầu sẫm loáng. Châu-bá-Thông đang bị Cửu-thiên-Nhận đuổi, nhưng lão không chạy đi đâu xa, cứ quanh quẩn nơi chỗ Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung đang núp.

Nàng chưa rõ được sự tình thì Châu-bá-Thông la lớn :

— Tên trộm họ Cửu ! Tao đã có những tay bắt rắn đang núp nơi này, mày không lo thoát thân cho sớm, còn dám bắt rạc tao nữa ư ?

Cửu-thiên-Nhận cười ha hả nói :

— Mày tưởng tao là con nít hay sao mà nói gạt. Này này, tao còn rắn cắn mày chết bây giờ.

Vừa nói, Cửu-thiên-Nhận vừa nhổ hai con rắn lên. Hai con rắn

lên ngó ngọc quân vào bàn tay Cửu-thiên-Nhận trông thật ghê rợn.
Té ra, lần này Cửu-thiên-Nhận cũng bắt rắn dọa Châu-bá-Thông nữa.

Châu-bá-Thông sợ quá mặt lơ hải la-lên :

— Quách hiền đệ ! Hoàng cô-nương ! Hãy mau đến đây giúp Lão Ngoan-Đông một tay.

Quách-Tình muốn nhảy ra tiếp cứu, nhưng Hoàng-Dung của lại khê nói :

— Đứng ! Cứ để cho lão Cửu đe dọa Châu sư ca một bữa xem chơi.

Châu-bá-Thông không thấy Quách-Tình và Hoàng-Dung đâu, nỗi giận nhỏ mồm chửi lớn :

Thằng trâu nước ! Con ma đầu ! Chúng bay không đến cứu tao, tao kêu mười tám đời đồng họ chúng bay ra tao chửi cho coi.

Hoàng-Dung lộ đầu ra khỏi kẹt đá, lườm Châu bá Thông nói :

— Lão Ngoan-Đông ! Nếu lão chửi lên một tiếng tôi bỏ đi nơi khác cho mà xem.

Châu-bá-Thông cười ha ha, nói :

— Thời thời ! Tôi không dám chửi cô-nương, tôi chửi mười tám đời đồng họ Châu của tôi. Vậy cô-nương sai trâu nước ra cứu tôi với.

Cửu-thiên-Nhận thấy có Quách-Tình và Hoàng-Dung ở đó thất kinh nghĩ thầm :

— Nếu ba đứa mà hợp lại đánh mình thì mình không khỏi thảm bại. Chỉ đang tạm lánh mặt trước, chờ đến trưa mai, cuộc đấu kiếm so tài tranh chức vô địch võ công thì không còn sợ gì chúng hòa nhau nữa.

Nghĩ như thế, Cửu-thiên-Nhận vứt tờ trước, tay nắm con rắn giơ lên trước mặt Châu-bá-Thông.

Châu-bá-Thông hoảng vía, phát tay đánh gió một cái, bỗng cảm thấy như có vật gì đập lạnh trời, vậy ché ạo rồi chun thủng xuống lưng nhảy qua lại, trên và dưới.

Châu-bá-Thông tái nhợt không còn chút máu, ông ta run lẩy la lớn :

— Chết rồi ! Chết rồi !

Vừa la, Châu-bá-Thông vừa nhảy dựng lên, hai vai khom xuống

Nghi là Cửu-thiên-Nhận đã bỏ con rắn vào áo mình, nhưng Châu-bá-Thông không dám thò tay vào bắt nó ra, cứ đứng một chỗ nháy loi nhoi, gào thét.

Quách-Tình và Hoàng-Dung vội chạy đến hỏi :

— Gì thế Châu đại-ca ?

Châu-bá-Thông thò hào hển nói :

— Ôi chết ! Rắn ! Rắn ! Nó bỏ rắn độc vào trong áo tao ! Chắc chết.

Nói chưa dứt lời, hai chân Châu-bá-Thông đã quỵ xuống, nằm xuống đất.

Cửu-thiên-Nhận thấy Châu-bá-Thông nhảy dựng lên là hết, lấy làm lạ, toan thu đường xuống núi, bỗng có một bóng người hiện đến, đón lại nói :

— Lão Cửu già ! Phen này lữ chỗ hồng chạy đi đâu nữa.

Cửu-thiên-Nhận thất kinh, nhìn mặt xem ai, thì thấy người ấy đứng ngược ánh trăng nên không nhận ra được rõ. Lão vội hỏi :

— May là ai ?

Người ấy không đáp, bước đến đỡ Châu-bá-Thông dậy, và nói :

— Ông Châu, đứng sợ ! Không phải rắn đâu.

Châu-bá-Thông nghe nói không phải rắn mới tỉnh hồn, lồm cồm đứng dậy. Nhưng vừa ngay lưng lên thì con vật trong áo lại nhảy loi nhoi, làm cho Bá-Thông ớn lạnh cả mình.

Lão nắm vật xuống la trời chết :

— Rắn ! Rắn ! Đứng là rắn rồi !

Người kia cười lớn nói :

— Không không ! Nó là con Kim oa của tôi vừa sảy ra đây.

Quách-Tình và Hoàng-Dung nhìn thấy người ấy là một trong bốn đệ tử của Nhất-Đẳng đại-sư : « Ông Ngư ».

Ông Ngư thò vào cổ áo Châu-bá-Thông bắt ra một con kim oa vàng chói.

Nguyên ông Ngư lúc đến Hoa-Sơn có bắt được một cặp Kim oa bỏ vào trong bụng. Ý định lúc trở về sẽ thả xuống suối nước mát núi. Ngờ đâu vừa rồi con Kim oa sảy ra nằm trong kẹt đá ở phía trên sườn núi. Lúc Châu-bá-Thông phát tay áo đánh rắn thì con Kim oa trúng hơi gió tryl ngay vào cổ áo của Châu-bá-Thông.

Thật ra Kim-oa không cần ai cả, chỉ vì Châu-bá-Thông sợ rủa nên khiếp đi thôi.

Kim-oa được bắt ra, Châu-bá-Thông mới tỉnh hồn. Tuy nhiên, ông ta không biết ông Ngự là ai, chỉ nhớ mặt mang máng mà thôi.

Cửu-thiên-Nhận thấy quanh mình toàn là kẻ địch, sợ hãi muốn tìm đường trốn đi, nhưng chưa kịp thì thấy phía trước mặt có một bóng người vùn vụt đến.

Người đó là một người đàn bà, tuổi hạc đã cao.

Hoàng-Dung tỉnh mắt hơn, đã nhận ngay ra được là bà Anh-Cổ, Lưu quý-phi quốc Đại-Lý.

Thầy mặt bà, chẳng những Châu-Bá-Thông hoảng sợ, mà Cửu-thiên-Nhận cũng rùng mình.

Bà Anh-Cổ chỉ vào mặt Cửu-thiên-Nhận hét lớn :

— Mày phải đền mạng cho con tao !

Lời nói bà Anh-Cổ như có một ma lực quỷ quái, làm cho mặt Cửu-thiên-Nhận bỗng nhũn tái nhợt.

Cử chỉ của Cửu-thiên-Nhận không phải là không duyên cớ.

Cách đây mười năm về trước, Cửu-thiên-Nhận cải trang, lên vào Hoàng-cung của bà Lưu quý-phi giết chết đứa con bà.

Hành động này không phải Cửu-thiên-Nhận có thù oán gì với bà Anh-Cổ. Chỉ vì lúc đó Vương-trùng-Dương đã triệu Nhật-Dương Chỉ cho Đoàn Nam-Đề. Cửu-thiên-Nhận sợ Đoàn-Nam-Đề luyện được môn võ công đặc dị kỳ thì nào cũng chiếm giải vô địch võ công trong cuộc đấu kiếm Hoa-sơn kỳ thứ hai. Cửu-thiên-Nhận muốn giết đứa hài nhi để Đoàn Nam-Đề dùng Nhật-dương-chỉ chữa thương cho đứa con. Mồ hê Đoàn Nam-Đề dùng Nhật-dương-chỉ chữa thương tái phải mất công lực năm năm. Lúc đó Cửu-thiên-Nhận lại lên vào thừa cơ hội giết Đoàn Nam-Đề đi để diệt một người tài.

Đó cũng vì lòng tham vọng của Cửu-thiên-Nhận, muốn làm bá chủ vô công mà thôi.

Việc làm ấy kìa đảo như màn đêm, chẳng ngờ hôm nay bà Anh-Cổ chẳng kịp vì đau rồi được, lại chỉ vào mặt ông nói quá quyết như vậy.

Tuy biết mình là thủ phạm. Nhưng Cửu-thiên-Nhận vẫn làm cách thần nhiên, như bà Anh-Cổ cười ha ha đáp :

— Bà này điên sao ? Ai giết con bà ! Con bà chết có liên can gì đến tôi mà bà bảo phải đền mạng.

Bà Anh-Cổ hét lên :

— Mày chửi ư ? Đem đó tuy ta không trông thấy rõ mặt-mày nhưng hôm nay ta nghe được tiếng cười của mày mới rõ kẻ giết đứa con ta hôm đó là mày ! Mày cười nữa đi ! Giọng cười của mày đã hơn mười mấy năm ta vẫn chưa quên.

Cửu-thiên-Nhận toàn lần tránh nơi khác, thì bà Anh-Cổ đã chồm tới, hai tay vung ra đằng trước, đánh thẳng vào mặt Thiên-Nhận.

Thiên-Nhận sợ bà ta mọi một hành động xấu xa của mình, nên muốn hạ thủ ngay, với triển nội công, dùng ngón độc nhất của mình là « Thiết độc thần chưởng » đánh tới.

Bà Anh-cổ tuy bản lãnh kẻ ng phải tâm thường, song với ngón độc này bà làm sao đối phó nổi. Bàn tay sắt của Thiên-Nhận chỉ còn cách người bà gang tấc. Bà toàn vận dụng tư thế « da trơn » để làm cho đòn chưởng đánh trượt qua một bên. Nhưng trước mặt bà gió lộng vũ vô như vũ bão, khó mà giữ vững được thế thủ.

Châu-bá-Thông thấy vậy động lòng, vội nháy chồm tới, dùng một thượng tấn công phu trong Cửu Âm chân kinh đánh tới, giải cứu cho Thần Anh-Cổ.

Tuy cứu được mạng bà, nhưng Châu-bá-Thông không đủ can đảm nhliu vào mặt bà Anh-Cổ, vội quay lưng lại, nói :

Bà không phải là đối thủ của hân đâu. Hãy chạy đi mau. Tôi cũng chạy đi đây này.

Dứt lời, Châu-bá-Thông vụt mình thoăn thoắt chạy xuống núi.

Bà Anh-Cổ gọi lớn :

— Bà-Thông ! Ông không trả thù cho con ông sao ?

Châu-bá-Thông ngạc nhiên quay lại hỏi :

— Sao ? Bà nói cái gì... Con tôi ?

Bà Anh-cổ nói :

— Phải, giết nó để báo thù ! Chính Cửu-thiên-Nhận là thủ phạm giết con ông đấy.

Trước kia Châu-bá-Thông gặp bà Anh-Cổ nơi Hoàng-Cung nước Đại-Lý cũng tưởng làm vui chốc lát, ngờ đâu mới tỉnh lý lại gây

nhiều thảm họa. Và lại đứa con của Châu-bá-Thông do bà Anh-Cô sinh ra, Bá-Thông cũng chẳng hề biết.

Ông ta vừa quay đầu lại thấy một số đông người đang án ngữ không cho Cửu-thiên-Nhận tâu thoát.

Trong số đông người ấy, trừ Hoàng-Dung, và Quách-Tĩnh Châu-bá-Thông nhận ra là Nhật-Đăng đại-sư, cũng với bốn đệ tử Ngưu-Tiêu, Canh, Độc.

Cửu-thiên-Nhận thấy trước mặt mình toàn là những tay võ công thượng thặng, nếu đương đầu với họ thì không thể nào toàn mạng còn trốn đi thì cũng không đủ sức.

Không còn biết cách nào hơn, buộc Cửu-thiên-Nhận phải làm ra vẻ mặt trấn tĩnh, võ tay nói lớn :

A ! Ta đến đây với mục đích là tranh tài cùng các cao thủ, đoạt chức võ địch võ công. Ngày mai mới là ngày thi thử tài năng thì hôm nay các người lại hùa nhau đánh một mình ta, để hạ một tay cừ khôi trong thiên hạ. Hành động giao hảo của chúng bay như thế có đáng để cho đời sau phải nhớ chăng ?

Châu Bá-Thông trầm nghĩ :

Thằng này nói nghe cũng có lý. Hân đến đây tranh tài bá chủ võ công thế mà mình cậy đông đánh nó sao khỏi miệng tiếng. Thời thì đề đến ngày mai sẽ đánh cũng chẳng muộn gì.

Nhưng Anh-Cô lại hét lớn :

Mày gây tội ác thì phải đền tội, gặp mấy ngày nào cũng giết được, không cần đợi đến ngày mai.

Hoàng-Dung xen vào :

— Lão già ngoan cố. Đợi với những người tin nghĩa thì dùng tin nghĩa mà đối xử với nhau, còn đối với kẻ gian manh không cần phải nói đến nghĩa nhân. Chúng ta giết chết mày ngay bây giờ xem mày làm sao.

Cửu-thiên-Nhận mặt tái ngắt, đoán biết tính mạng đã đến lúc nguy. Ông ta chấp tay đằng sau lưng nghĩ một lúc, bỗng nảy sinh một ý kiến trở vào mặt Nhật-Đăng đại-sư nói :

— Ha ha ! Chúng bay thật là bọn hùm hổ không biết gì phải trái, thế mà dám khoe mình là nhân nghĩa. Cứ lấy võ công mà nói thì chúng bay cậy đông hiệp yếu, ta không thể địch lại. Còn lấy

nghĩa nhân mà đánh giết con người, thì thử hỏi trong bọn chúng bay có đứa nào trong đời chưa từng giết người nào không ? Nếu có một đứa nào trong sạch như vậy thì hãy đến đây, ta nguyện cắt đầu dâng cho không cần phải đánh đập gì cả ! Còn nếu chúng bay trong đời có một lần giết người, đã có một việc hối hận thì cũng đừng lớn tiếng chê ta là kẻ gian manh !

Câu nói ấy làm cho Nhật-Đăng chột lòng, ông ta từ từ rút lui trước, bước đến ngồi xếp bằng trên một tảng đá, chấp tay tụng niệm.

Còn các người khác cũng tự kiểm điểm mình xem có đáng gọi là người trong sạch chăng ?

Như bốn vị đệ tử của Nhật-Đăng là Ngưu-Tiêu, Canh, Độc trước kia còn làm đại thần nước Đại-Lý, tuy là chiếu theo lễ công mà làm, song cũng chẳng khỏi gây đau khổ cho kẻ khác.

Châu-bá-Thông và bà Anh-Cô đưa mắt nhìn nhau, tuy không nói ra, nhưng cả hai đều cảm thông được tội lỗi của mình.

Quách-Tĩnh là kẻ thật thà chơn chất, nhưng việc giết người, việc gây đau đớn cho những kẻ chung quanh cũng chẳng ít.

Hoàng-Dung là một cô gái liến thoắng, đã dùng cái thông minh, miệng lưỡi lừa đời không còn kẻ xiết.

Thế thì ai là người trong sạch, dám vỗ ngực trả lời câu nói của Cửu-thiên-Nhận ?

Bây giờ nét mặt của mọi người đều đổi khác. Ai nấy đều có vẻ bèn lên, hối hận trong lương tâm.

Cửu-thiên-Nhận đắc chí, chấp tay đằng sau đi qua đi lại, chú ý quan sát từng người. Ông ta biết là lúc cơ thể thoát thân được, liền phóng mình đến trước mặt Quách-Tĩnh.

Quách-Tĩnh không cầu lại, né sang một bên, tránh đường cho Cửu-thiên-Nhận đi.

Cửu-thiên-Nhận cười ha hả, coi mình như một chúa tể của tâm hồn vận hết nội lực vào hai chân, toan thoát thân.

Thình lình, một cây gậy trúc từ xa vụt tới, đánh tạt vào mặt Cửu-thiên-Nhận, làm cho ông ta phải thối lui mấy bước.

Chỉ chớp mắt, cây gậy kia đã đánh một lúc đến bảy tám chiêu, gió lộng vu vu. Đang sau nổi xuất hiện một bóng đen, đứng sừng

sống như vị thiên thần.

Quách-Tĩnh vỗ tay reo :

A ! Hồng sư-phụ !

Đúng vậy, người vừa đánh gãy trục đứng là Cửu chi, Thần-cái Hồng-thất-Công.

Cửu thiên Nhận cười lớn :

— Lão ân mày nhiều chuyện! Ngày đầu kiếm tranh tài chưa đến Tựa mai ta sẽ tranh thắng phụ với mày.

Hồng thất Công cười hi hi nói :

— Ai thêm tranh thắng phụ với mày làm gì. Ta đến đây để giết đưa gian hùng họ Cửu mà thôi.

Cửu thiên Nhận tròn mắt nhìn Hồng-thất-Công :

Thật ! Ta là đứa gian hùng, trong đời có nhiều hành động tàn ác. Nhưng kiếp ân mày của ông liệu có trong sạch không ?

Hồng thất Công nói :

— Rất trong sạch ! Đã đưa ân mày, ta không hề tham bạc, tham tiền, cầu mong một địa vị nào, trọn đời chỉ làm việc nghĩa.

Cửu thiên Nhận cười lớn :

Giết người cũng là việc nghĩa sao ?

Hồng thất Công nói :

Đúng vậy ! Ta đã giết đến 531 mạng người rồi ! Nhưng mạng người ấy toàn là những bọn tham quan ô lại, ác bá cường hào, áp bức dân chúng, đục khoét lương dân, làm hại xã hội chúng khác gì người. Người cũng là một con vì trùng độc, nay ta giết người nữa là người thứ 532.

Những lời nói đại nghĩa của Hồng-thất-Công vang lên sáng sủa khiến Cửu thiên Nhận lạnh mình, không dám mở miệng nói câu nào.

Hồng-thất-Công lại ung dung nói tiếp :

— Cửu thiên Nhận ! Thiết Chương bang của mày đời trước là một vị bang chủ anh hùng, trọn đời đem thân cứu quốc, đến chết không hối hận, thế mà đến đời mày, mày lại cấu kết với bọn giặc Kim, bán nước quên nô. Lúc mày chết, đi làm sao thấy mặt vị tiên bối của bang mày dưới suối vàng.

Hôm nay mày lại đến đây tranh tài, mong đoạt chức bá chủ

vô lâm. Tài năng mày phỏng được bao nhiêu mà đặt tham vọng ấy ? Mà giá như mày có đoạt được chức vị ấy thì các anh hùng ai phục mày là đưa bản nước cầu vinh ?

Lời nói của Hồng-thất-Công như một nhát búa đập vào đầu kẻ gian ngoan. Cửu thiên Nhận xịu mặt, đứng suy nghĩ :

— Thời kỳ trước đây, lúc ta mới sơ nhiệm chức Bang-Chủ bản tay sát, vị bang chủ trước bị bệnh nằm nơi cũ thấp, tuyến thụ lại qui chế của bang, và luôn luôn nhắc nhở ta phải thực hành đạo nghĩa, yêu nước vì dân.

Nào ngờ, tuổi ta càng lớn, võ công càng cao thì ta lại vi phạm vào tôn chỉ của bang, sanh tâm phẫn trác. Bọn tham lam thấy thế tập hợp hùa theo ta, lấy danh nghĩa dâng bản tay sát cướp bóc dân gian, giết người lương thiện. Ôi ! Ta đi làm đường một chút mà đưa cả danh dự của bang Thiết-Chương xuống vũng bùn như, để tiếng muôn đời.

Cửu thiên-Nhận lại nghĩ đến Hồng-thất-Công vị bang chủ Bắc-Cối lĩnh đạo mấy triệu ân mày, luôn luôn thờ chính nghĩa, tâm gương ấy như sáng rực, đang treo trước mắt mình, Cửu thiên-Nhận cảm thấy xấu hổ hơn bao giờ hết, mình mày đầy n đ hời, lập cập nói :

— Thưa Hồng lão-huynh ! Lời Hồng lão-huynh chỉ dạy rất phải.

Dứt lời Cửu thiên-Nhận xoay mình toan nhảy phăng xuống núi.

Biết là Cửu thiên-Nhận đang xấu hổ, lương tâm cắn rứt, nên Hồng-thất-Công không nói nữa, đứng cầm gậy thủ thế.

Vì biết đầu quá thẹn thẹn, Cửu thiên-Nhận điện lên, dùng « Thiết-độc thần chương » đánh bậy. Với môn võ ấy mà không để phòng trước thì nguy đến tánh mạng như chơi.

Đến vị đồ đệ Ngự, Tiêu, Canh, Độc toan đuổi theo, thì Nhất-Đông đại sư ngồi trên tảng đá đã vươn tay chặn Cửu thiên-Nhận lại, nói giọng hiền lành :

— Tốt lắm ! Khổ ai vô biên, hối thử tức đề, suốt đời làm lỗi nhưng được có một phút ăn năn cũng thoát ra khỏi tội lỗi. Bang chủ đã sửa mình, sớm muộn cũng trở thành người tốt. Ta xin chào con người mới và hy vọng một cuộc đời mới của Bang-chủ, thôi hãy đi đi.

Cửu-thiên-Nhận khóc ba, quý gởi trước mặt Nhất-Đặng như kẻ sám hối. Thực ra ông muốn nói rất nhiều, nhưng không thốt nên lời.

Bà Anh-Cô bậm hực muốn phóng lưỡi dao vào Cửu-thiên-Nhận để phục thù. Nhưng Châu-Bá-Thông đã cản lại kịp và nói :

— Không nên tàn nhẫn thế !

Bà Anh-Cô nổi giận hét :

— Ông làm gì vậy ? Ông còn muốn sanh chuyện lời thôi với tôi nữa ư ?

Châu-bá-Thông xưa nay sợ bà Anh-Cô đến nỗi không dám nhìn tận mặt, nay bị bà Anh-Cô hét lớn, kinh hãi vội xoay lưng phóng mình chạy xuống núi như bay.

Bà Anh-Cô vội vã đuổi theo. Hai bóng người phất chốc đã đến triền núi.

Châu-bá-Thông thấy bà đuổi theo gần kịp, mặt mày hơi hối la lên :

— Bà đuổi tôi làm gì thế ! Ôi chao ! Tôi đang đau bụng, muốn được đi ngoài.

Bà Anh-Cô đã hơn mười năm trời, đầy lòng uất hận, nhưng mong gặp được Châu-bá-Thông để trách móc, nhưng không bao giờ gặp được. Nay nhân cơ hội này, nếu để Bá-Thông chạy thoát thì bà tìm đâu gặp được.

Do đó, bà cứ cố gắng đuổi mà không ngừng.

Châu-bá-Thông sợ quá quynh quáng mắt đất chầy vọt trong quần, mà vẫn không dám đứng lại.

Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung tùm tùm cười, liền nhìn hồng hai người mờ dần, rồi biến mất dưới chân núi.

Nhất-Đặng ghé vào tai Cửu-thiên-Nhận sẽ nói một hồi, mặt Cửu-thiên-Nhận ngợp tràn đau đớn. Ông ta chỉ gật đầu vâng dạ, rồi cuối cùng đứng lên, lau nước mắt nói :

— Thưa đại sư ! Tôi xin từ giã nơi đây.

Hồng Cửu-thiên-Nhận thườn thợt nhẩy vào qua các góc đá, rồi khuất sau sườn đồi.

Cô lẽ trong đời lão Cửu-gián ác kia, lần này mới tìm ra được chân ánh sáng của cuộc sống.

Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung thấy vui vui, bước đến làm lễ tạ mặt Nhất-Đặng đại sư.

Nhất-Đặng đưa tay vuốt tóc đôi bạn trẻ, mặt tươi cười hiền nhien, nở với Hồng-thất.Công :

— Hồng-lão huynh ! Cái mới luôn luôn hơn cái cũ. Giờ được thấy hai đứa đã để này chứng minh vui quá nhỉ !

Hồng-thất-Công vừa cười vừa bước đến trước mặt Nhất-Đặng, nói :

— Hân hạnh chúc mừng, Hoàng-gia.

Nhất-Đặng cười :

— Để nay đầu còn là vừa nữa ! Xin Hồng-lão-huynh tha cho đệ cái tên gọi ấy ! Dù sống lâu biển rộng đến đâu chúng ta cũng còn có ngày gặp gỡ, hôm nay xin cáo biệt.

Hồng-thất-Công nói :

— Lão gọi Hoàng-gia cái tên ấy đã quen miệng rồi, bắt đổi lại làm chi cho phiền phức. Còn ngày mai là ngày hội kiếm, sac Hoàng-gia lại bỏ đi đâu.

Nhất-Đặng vừa bước đi, vừa quay lại đáp :

— Nghi rằng đệ là người ngoại cuộc, đầu dâm bì với thiên hạ tranh tài ! Để hôm nay đến đây mục đích chỉ muốn giải hòa cho Châu-bá-Thông và bà Anh-Cô mà thôi. Còn chức vô địch võ lâm Hồng-lão huynh phải tranh thủ cho được. Ngoài Hồng-lão-huynh còn ai đáng mặt nữa.

Dứt lời, Nhất-Đặng chấp tay vái Hồng-thất.Công một cái, rồi đứng đĩnh xướng nói.

Bốn đồ đệ Nhất-Đặng cũng chào mọi người rồi cất bước theo sau.

Vị Trạng-Nguyên « ông Độc » khi bước ngang qua mặt Hoàng-Dung thấy nàng mặt đẹp như hoa, miệng cười chớm chliếm, biết lòng nàng đang có chuyện kỳ thú, liền ứng tiếng đọc lên một vế đối. Hoàng-Dung cũng tiếp lời đối lại ngay.

Trạng nguyên đọc : « lạc từ chi vô tri, lạc từ chi vô gia, lạc từ chi vô thất »

Câu này có ý gheo một cô gái mến một chàng trai chưa vợ :

«Tánh người chân thật, còn chưa có vợ, chưa lập gia thất».

Hoàng-Dung đối lại : « Dương ngư hạ lại, Dương ngư hạ quật».

Câu này có ý chửi xéo Trạng-Nguyên chò là thú vật : «Trời đã tối rồi, trâu dê sắp sửa về chuồng».

— Quách-Tĩnh nghe Hoàng-Dung cùng Trưng-Nguyên đối đáp, không hiểu ý gì hỏi lại thì Hoàng-Dung cắt nghĩa cho nghe.

Trưng-Nguyên cười ha hả, tung mình theo kịp Nhất-Đặng.

Từ nãy đến giờ, Quách-Tĩnh để ý đến lời giảng dạy của Hồng-thất-Công đối với Cửu-thiên-Nhận. Chàng nghĩ thầm :

— Trước đây mấy ngày, mình thác mắc mớ với đời sống, không muốn dùng đến võ-công nữa. Nay nghe Hồng sư-phụ giảng giải mình mới rõ đen trắng. Tê ra giết người để cứu nhân-quả xã hội thì không tội gì, mà lại là một hành động lương thiện nữa. Hồng sư-phụ đã giết năm trăm ba mươi một người, mà vẫn không phạm tội bất nhân, vì ông ta giết toàn là những kẻ tham quan ô lại, những kẻ trộm cướp, hiệp-dáp dân lành. Thế thì ta học võ để làm việc lành rất tốt, cần gì phải cõng bỏ hết võ-công làm chi !

Mặt chàng bỗng tươi lên như kẻ tìm thấy chân trời sáng.

Chàng lại nghĩ :

— Võ-công Cửu-thiên-Nhận chắc gì đã thua Hồng sư-phụ, nhưng Hồng sư-phụ đã cải hóa lộ-mặt hung bạo của Cửu-thiên-Nhận ra bộ mặt đạo đức, chỉ vì lời nói của Hồng sư-phụ là chính đáng. Một tên hung bạo như thế còn phải thừa nhận lời nói của Hồng sư-phụ là đúng huống hồ là ta.

Nhưng có điều Quách-Tĩnh không an lòng là chàng đã theo Thành-Cát Tư Hãn chinh Tây, sát hại dân lành, xéng trắng trải mồ oan. Hành động ấy chàng cho là bất nhân và cần hỏi.

Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung bước đến chào Hồng-thất-Công, và lại lý do của hai người trên Hoa sơn, đoạn hỏi Hồng-thất-Công :

— Vết thương của sư-phụ đã lành chưa ? Võ-công của sư-phụ đã phục hồi rồi chứ ?

Hồng-thất-Công vui vẻ đem câu chuyện ông đã gặp Hoàng-dược-Sư ở lậu Yên-vũ. Sau đó ông theo Hoàng-dược-Sư đến đảo Đào-Hoa dùng phương pháp luyện công Cửu Âm chân kinh mà Hồng-thất-Công đã thông được lực mạch, vết thương lành hẳn. Qua nửa năm sau, võ-công của ông hoàn toàn hồi phục.

Hoàng-dược-Sư nhớ con gái, nên muốn bỏ đảo vào lục địa tìm con. Vì vậy, khi võ-công Hồng-thất-Công vừa hồi phục thì Hoàng-dược-Sư đã giả biệt ra đi.

Hồng-thất-Công ở đảo một mình cũng buồn, nên lại thuê thuyền trở vào lục địa. Đến nơi, Hồng-thất-Công gặp Lê-hữu-Cước kể lại sự tình, nên Hồng-thất-Công đã hiểu phần nào tin tức hoạt động của Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh.

Ba người nói chuyện một lúc, Quách-Tĩnh nói với Hồng-thất-Công :

— Ngày mai đã đến ngày đầu kiểm xin Hồng sư-phụ nghỉ ngơi để dưỡng sức.

Hồng-thất-Công đáp :

— Ta tuổi càng già sức càng mạnh, cần gì phải nghỉ ngơi. Nay Dung con ! Hôm nay võ-công của cha con ta đã tiến bộ phi thường con đoán xem kỳ luận kiểm này ai bại ai thắng ?

Hoàng-Dung nói :

— Võ-công của sư-phụ và cha con khó mà phân định được thắng bại. Tuy nhiên, gần đây Hồng sư-phụ đã được Nhất-Đặng truyền cho môn « Nhất dương-chí » sau đó Hồng sư-phụ lại luyện thêm được « Cửu Âm chân kinh ». Như vậy, cha của con không thể nào thắng nổi.

Tốt hơn, cha con nên nhường chức võ-dịch võ-lâm cho sư-phụ, và trở về Đào-hoa đảo vui cảnh già là hay hơn.

Hồng-thất-Công đã hiểu rõ dụng ý của Hoàng-Dung muốn bệnh vực cha nên cười lớn đáp :

— Có đấng khentu khịch già này nhé ! Môn Nhất dương chí là của Đoàn hoàng-gia, tao đâu muốn dùng nó để tranh thiên hạ. Còn môn « Cửu Âm chân kinh » là môn của cha con cô, tao cũng không dùng tới, tao chỉ dùng những môn sơ trường của tao xưa nay mà thôi. Như thế chắc cô hài lòng lắm !

Hoàng-Dung thấy Hồng-thất-Công hiểu rõ dụng ý của mình cười raon nói :

— Nếu sư-phụ nhường chức võ-dịch võ-công cho cha con, con sẽ làm những món ăn ngon đãi sư-phụ ! Sư-phụ có thích như thế không ?

Hồng-thất-Công làm mặt giận, nói :

Con này điều ngoa lắm ! Mày định làm thức ăn dụ tao, để tao thua cha mày à ? Mày chỉ biết trừu đời này có cha mày mà thôi.

Hoàng-Dung chưa kịp đánh lời, thì Hồng-thất-Công đã đứng lên chỉ ra sau lưng nàng và nói :

— Lão già này đến đây sớm nhỉ !

Quách-Tinh và Hoàng-Dung vừa ngảnh đầu lại đã thấy Âu-dương-Phong thân hình cao lớn, dùng thuật khinh công phơn phớt lướt qua các mỏm đá cheo leo, không có một tiếng động.

Âu-dương-Phong cười hồ hồ, đáp lời Hồng-thất-Công :

— Đến sớm thì đấu sớm, đến trễ thì đấu trễ ngại gì ! Hôm nay chúng ta tranh tài không phải để rõ thắng bại mà còn có thể hy sinh cả tánh mạng nữa.

Hồng-thất-Công nói :

— Thắng bại chết sống nào có nghĩa gì ! Xin Âu-dương-huynh cứ đánh hết tay cho, chớ có nhân tính nhé.

Âu-dương-Phong đáp :

— Được, lão đệ xin vạn mạng.

Dứt lời Âu-dương-Phong liền dùng cây xà trượng chống xuống đất, nhảy vọt đến trước mặt Hồng-thất-Công hỏi :

— Chúng ta đấu chiến nơi đây hay tìm một nơi rộng rãi hơn ? Hồng-thất-Công chưa kịp trả lời thì Hoàng-Dung đã nói trước

— Đấu võ ở Hoa-Sơn đấu bằng đấu võ trên thuyền ? Hãy tìm một chiếc thuyền trên mặt hồ để đấu với Âu-dương-Phong thì hơn, Hồng-thất-Công chưa hiểu ý, hỏi lại :

— Con nói gì đây ?

Hoàng-Dung quát mắt như Âu-dương-Phong nói :

— Lão Âu-dương-Phong luôn luôn tìm mưu độc để hại người.

Sư phụ đã không nhớ lão đánh lên sư phụ trên thuyền trước kia sao ? Vậy thì tìm chiếc thuyền mà đấu với lão xem lão còn giỏi thủ đoạn ấy nữa thôi.

Hồng-thất-Công cười hồ hồ nói :

— Ta bị mày đánh lên một lần rồi ! Lần này mày đừng hòng giở thủ đoạn ấy.

Âu-dương-Phong thấy Hoàng-Dung mứa mứa mình, tức giận vùng cây xà trượng đánh tới veo veo.

Hoàng-Dung lấy tay phông cây « đã cầu bằng » cho Hồng-thất-Công và nói :

— Sư phụ ! Hãy dùng cây gậy này đập chết « loài chó » ấy đi, cần gì nhàu đạo với nó.

Hồng-thất-Công trầm nghĩ :

— Nếu ta chiến đấu với nó trong tư thế « Giáng long » cũng chưa chắc nó đã thắng ta nổi. Tuy nhiên, ta còn phải để dành sức mà đấu với Hoàng-dược-Sử.

Nghĩ như vậy, Hồng-thất-Công liền đưa tay tiếp lấy cây gậy trúc, đánh vệt ngọn xà trượng của Âu-dương-Phong sang một phía.

Âu-dương-Phong chưa từng thấy Hồng-thất-Công dùng gậy trúc đánh với lão bao giờ, cho nên lão chưa biết được chiến thuật trong « đã cầu bằng » lợi hại như thế nào.

Giờ đây, thấy Hồng-thất-Công mới xuất thủ mà gió lộng và vô, cây gậy trúc áp đảo cây xà trượng của Âu-dương-Phong không vùng vẫy được nữa.

Hồng-thất-Công lần trước đã bị cây xà trượng của Âu-dương-Phong làm khôn, suýt thiệt mạng, nên lần này ông quyết dùng thuật « đã cầu bằng » đánh cây xà trượng kia một trận để trả thù.

Cây xà trượng của Âu-dương-Phong trước kia có chạm hai chiếc bọ người và có hai con rắn độc quấn lên trông rất khủng khiếp. Cây xà trượng đã mấy lần mất mát, bị thay đổi, nhưng Âu-dương-Phong cũng tạo được hai con rắn độc quấn vào như cũ, mặc dầu hai rắn này chưa khôn, việc điều khiển chưa được như ý muốn.

Người của Âu-dương-Phong cao lớn hơn Hồng-thất-Công nhiều. Bởi vậy, Âu-dương-Phong hai chân không khòng, lưng khom xuống mà vẫn còn cao hơn Hồng-thất-Công một cái đầu.

Từ trước đến nay, Âu-dương-Phong và Hồng-thất-Công đã đấu nhau đến bốn trận. Lần thứ nhất trên đèo Hoa-sơn, luận kiếm kỳ thứ nhất để tranh đoạt chân kinh, lần thứ hai trên đảo Đào-Hoa tranh hôn giữa Quách-Tinh và Âu-dương Công-tử. Lần thứ ba trên biển cả mà Hồng-thất-Công bị làm mưu độc của Âu-dương-Phong phải chịu thảm bại, mất võ công hơn hai năm mới phục hồi. Đó là một cuộc thất bại nặng nề, đau đớn nhất trong đời tranh đấu của Hồng-thất-Công.

Cho nên, lần này, là lần thứ tư, hai người đấu nhau không phải chỉ để tranh thắng phụ mà còn là một cuộc rửa nhục, báo thù.

Hai người nhận thấy lúc này võ công cả hai đều đã đến lúc trác tuyệt. Nếu một bên sơ ý, tất tách mạng khó giữ.

Xà trượng và gậy trúc luôn luôn quấn nhau tạo ra một kinh lực phi thường. Cứ trông thấy hơi gió vùn vút bên ngoài cũng đủ biết cả hai đều đem hết sức mloh phỏ vào cặp gậy quái ác kia.

Vầng trăng bạc tỏa ánh sáng mỏng lung, cứ chốc chốc lại bị mây đen che kín. Khung trời tối sáng chớp chồn ấy làm cho hai tay cao thủ võ lâm kia nhiều lần không dám liêu lĩnh.

Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh tuy đứng xem nhưng đã có dự ý sẵn. Nếu Hồng-thất-Công bị sa cơ thì cặp tiểu hiệp này xông vào tiếp cứu ngay.

Quách-Tĩnh lại nghĩ thầm :

— Hai người đều thuộc vấp bậc nhất võ lâm đương thời, chỉ khác một người làm ác một kẻ làm lành. Lạ hơn nữa, người làm lành võ công vừa mạnh vừa hùng, người làm ác thì võ công vừa độc vừa dữ. Hình như các ngón võ đều do tâm tánh con người mà phát hiện ra vậy.

Hai người càng đánh càng hăng. Nhưng năng lực của Âu-dương-Phong phát tiết rất dữ dội. Cây xà trượng của lão luôn luôn hướng về các yếu huyệt của Hồng-thất-Công mà đánh vào.

Hồng-thất-Công phải dụng nhiều sức mới cản trở nổi.

Quách-Tĩnh thấy vậy nghĩ thầm :

— Hồng ân-sư ta võ công siêu việt, nhưng bị bệnh đã hai năm, sức lực giảm đi, còn Âu-dương-Phong luôn khổ luyện, nếu Hồng ân-sư đánh lâu với nó rồi có bề nào thật đau đớn. Chẳng lẽ mình cứ đứng bên ngoài xem đũa độc kia thao túng Hồng ân-sư ta sao.

Chàng muốn nhảy vào nhưng lại thôi, bụng bảo dạ :

— Giúp Hồng sư-phụ đánh bại nó đâu còn tin nghĩa. Ta không cậy đồng hiệp yếu.

Nhưng tối chàng nhớ đến lời dạy của Khuru-xử-Cơ :

— Tín nghĩa phải phân biệt đại tín nghĩa và tiểu tín nghĩa. Nếu có chấp điều tín nghĩa nhỏ mà bỏ điều tín nghĩa lớn thì cũng không đáng gọi là người biết xử thế.

Máu anh hùng của chàng lại xông lên. Chàng nắm chặt tay toàn xông vào, nhưng trong bóng tối bỗng có tiếng Hoàng-Dung vọng ra :

gọi tên Âu-dương-Phong chưỡi rùa :

Này lão độc-vật ! Mày trượng mày ảnh hùng lâm sao mà dám bén mảng đến Hoa-Sơn tranh tài. Mày là đứa hèn hạ nhất trên đời đã bị anh Tĩnh ta tha cho ba lần khỏi chết. Nhục nhẽ như vậy mà mày vẫn chưa biết.

Lời mắng của Hoàng-Dung cứ oang oang trong tai, khiến Âu-dương-Phong cảm thấy khó chịu vô cùng.

Thật ra Âu-dương-Phong mang tên Độc-Vật, hiểm hóc nhất đời, nhưng ông là một tay cao thủ trong giới võ lâm, không bao giờ dám xem nhẹ lời hứa của mình. Thế mà Hoàng-Dung cứ nhè cái xấu của lão ra mà chưỡi, làm cho lão chịu không nổi. Do đó, đã mấy lần lão mất bình tĩnh, suýt bị cây gậy trúc của Hồng-thất-Công đâm thông bụng.

Lão cố gắng giữ bình tĩnh để khỏi phân tâm, thì Hoàng-Dung lại cất giọng nói co éo :

— A ! Mày mang danh Tây-Độc, làm những chuyện hiểm ác, hèn hạ nhất trên đời, việc đó ta cũng bỏ qua cho. Nhưng mày tự xưng là đệ nhất anh hùng, đã một lần luận kiếm ở Hoa-sơn, thế mà mày lại để cho tẻ con tha chết cho mày ba lần. Ôi ! Nhục lắm Độc-Vật ơi ! Mày làm sao vừa được cái nhục ấy với người đời sau.

Âu-dương-Phong biết là Hoàng-Dung dùng kế làm cho lão bị phân tâm, giúp Hồng-thất-Công thủ thắng. Tuy nhiên lão là một tay xảo quyết, kinh nghiệm có thừa, há thua trí của một đứa trẻ con sao.

Lão cố chỉnh đốn tinh thần, bỏ lời nói của Hoàng-Dung ngoài tai, không thêm nghe.

Nhưng khôn thay, Hoàng-Dung lại là một cô gái léo mếp, nhiều lời. Nàng tìm tất cả những cái gì xấu xa nhất trong xã hội để lên đầu Âu-dương-Phong. Giọng nói của nàng lại the the như một cây kim nhọn xoi vào tai thực khó chịu.

Ban đầu, Âu-dương-Phong còn có thể nhịn nhục, nhưng sau đó, Hoàng-Dung chưỡi rùa, mặt sát quá lời, Âu-dương-Phong phải cất tiếng cãi lại.

Hoàng-Dung chưỡi được cơ hội đứng đó lời lẽ biện bác, vừa mắng chưỡi để tranh luận với Âu-dương-Phong.

Cuộc tranh kiếm mỗi lúc một gay cấn chẳng khác cuộc võ bằng

tây chân.

Thế là Âu-dương-Phong đầu cả hai mặt. Một mặt dấu khâu, một mặt dấu vổ.

Qua một lúc, tâm trí của Âu-dương-Phong rời loạn, không còn phân biệt được quyền chương nào để đầu với Hồng-thất-Công, và cũng không phân biệt cần phải nói gì để đầu khâu với Hoàng-Dung nữa.

Trong bối rối, Âu-dương-Phong thăm nghĩ :

— Ta luyện môn «Cửu Âm chân kinh» đã hơn nửa năm nay rồi ! Lúc tình thế nguy ngập này không đem đó ra dùng làm sao cứu nguy tánh mạng được.

Tuy Âu-dương-Phong luyện làm kinh già, nhưng sự khổ luyện ấy cũng đem lại cho lão một tiến bộ kỳ dị.

Lão vung cây xà trượng múa tít, đánh toàn là những chiêu thuật quái ác.

Hồng-thất-Công thấy Âu-dương-Phong bỗng nhiên xoay trở nhiều ngón đánh kỳ dị, lòng sợ hãi.

Giữa lúc đó, Hoàng-Dung lại đổi chiến thuật. Nàng không chươi mắng nữa, buột miệng đọc ra một tràng tiếng lạ :

— Nguyên tư anh ba nhi lạc tẩn huyết lực vẫn bình...

Âu-dương-Phong giật mình nghĩ thăm :

— Câu chữ Ấn-độ ấy có ghi gì nhỉ ?

Lão đầu ngoè Hoàng-Dung đặt ra một dãy tiếng vô nghĩa để làm cho lão tưởng kinh vẫn nghĩ ngợi.

Vẫn không thôi, Hoàng-Dung cứ tiếp tục đọc mãi :

Âu-dương-Phong không nhìn được, vụt hỏi lại :

— Mày đọc gì thế ?

Hoàng-Dung lại giả tiếng Ấn-độ trả lời. Âu-dương-Phong không hiểu gì cả, cố vận óc ôn lại xem trong cuốn kinh của lão có câu ấy chăng ?

Càng nghĩ ngợi đầu óc của lão như quay cuồng, không còn phân định được phương hướng nào nữa. Lão thấy cả bầu trời xoay chuyển, và không còn hiểu lão hiện đang ở đâu.

Đôi mắt lão đỏ ngầu ! Lão lơ lửng nhìn Hồng-thất-Công làm hăm :

— Mày là ai ? Ta đang ở đâu thế này ?

Hồng-thất-Công thấy Âu-dương-Phong ngo ngác như một người điếu vôi đưa gậy đập vào đầu lão một cái, và nói :

— Mày đang ở chỗ này nè !

Bị cái «đập» đó, Âu-dương-Phong càng rối trí hơn nữa. Lão trừng nhìn mọi người, rồi chẳng hiểu sao, lão la lên một tiếng rất lớn, chống cây xà trượng phóng mình bỏ chạy.

Quách-Tĩnh hét :

— Mày chạy đi đâu ?

Chàng vội đuổi theo thì thấy Âu-dương-Phong đi ngược đầu xuống đất, chân chổng lên trời. Chỉ loáng mắt lão đã biến mất dạng sau sườn núi.

Hồng-thất-Công, Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh không hiểu lão ra sao cả, khẽ nhìn nhau mỉm cười.

Hồng-thất-Công nói :

— Dung con ! Hôm nay nhờ kế của con mà ta đánh bại được nó. Hoàng-Dung nói :

— Cách đó chính Hồng sư-phụ đã dạy con đấy mà !

Hồng-thất-Công cười dòn :

— Ha ha ! Chỉ có lão Đông-Tà khôn ngoan qui quyết mới sanh được đứa con thông minh như mày thôi. Trên đời này chỉ có một.

Bỗng sau núi có tiếng nói vọng đến :

— Xấu lắm ! Thừa lúc người ta vắng mặt nói hành.

Hoàng-Dung reo lên :

— Cha ! Cha đến đây rồi !

Dứt lời, nàng chạy vụt đến phía có tiếng nói.

Bây giờ trời đã hừng sáng, trên mỏ đá xuất hiện một bóng người mặc áo bào xanh, râu tóc phất phơ, đúng là vị chúa đảo Đào-hoa Hoàng-dược-Sư.

Hoàng-Dung ôm cha vào lòng mặt như hoa nở.

Hoàng-dược-Sư thấy con mình không phải là đứa bé nữa, mà đã trở thành một thiếu nữ trưởng thành, mặt giống mẹ như đúc, lấy làm vừa lòng, nói :

— Cha tưởng con không còn trên dương thế. Ngó đầu, con vẫn được khỏe mạnh và mau lớn thế này.

Hồng-thất-Công nói :

— Hoàng Lão-Tà ! Lúc chúng ta còn ở trên đảo, Đào-hoa, lão huynh cứ lo con bé ấy bị hại. Tôi đã bảo « Trong đời này chỉ có kẻ khác bị hại mà thôi, còn con gái lão huynh chẳng bao giờ bị ai hại được cả. Lời nói ấy nay Lão-huynh cũng nhận đúng hay không ?

Hoàng-được-Sur nắm tay Hoàng-Dung kéo vào lòng, nói :

— Cha mừng cho con vừa rồi đã dùng mưu giúp Hồng sư-phụ con đánh bại lão Độc-vật. Chỉ cần đánh bại người đó, cuộc tranh tài đã kết thúc hơn nửa phần rồi.

Hồng-thất-Công nói :

— Anh hùng trong thiên hạ nay chỉ còn có tôi và lão huynh mà thôi. Con gái lão huynh hứa với tôi sau cuộc tranh tài sẽ thết tiệc. Tôi đang thèm ăn đến chảy nước miếng. Vậy hai ta làm một keo cho xong. Chứ về địch lão huynh đoạt hay tôi đoạt cũng chẳng sao, miễn có được ăn uống, cho ngon miệng thì thôi.

Hoàng-Dung vừa cười vừa nói :

— Không ! Sư-phụ chịu thua con mới mời sư-phụ uống rượu.

Hồng-thất-Công đưa tay cười ha hả nói :

— Lão huynh ! Con gái của Lão huynh muốn bắt tôi thua trận mới đi tiệc ! A ha ! Nó thương cha nó hơn thầy nó rồi !

Hoàng-được-Sur có tánh ngạo nghễ, không chịu để ai khinh thị mình, dù rằng với lời nói đùa cợt. Ông ta bảo :

— Dung con ! Không kể ai thắng bại làm chi ! Đầu thầy con có thắng cha, con vẫn cứ phải đi một tiệc.

Hồng-thất-Công reo lên :

— Đúng rồi ! Như thế mới đúng mặt lão Đông-Tà, vị chúa tể của đảo Đào-Hoa chứ ! Lê nào một vị tôn sư lại hẹp hòi với đứa con gái !

Hoàng-được-Sur nói :

— Hồng lão huynh, lão huynh bị bệnh mất hai năm, bỏ phí thời gian luyện tập. Ngày hôm nay lão huynh không còn là đối thủ của tôi nữa rồi !

Hồng-thất-Công cười hề hề nói :

— Chừa chắc ! Thế thì không cần đợi đến trưa, hai ta « làm liền một keo » xem nào.

Hoàng-được-Sur lắc đầu nói :

— Lão huynh vừa đánh với lão Độc-Vật xong, trong mình chưa lại sức, lẽ nào tôi nhạ cơ hội ấy để thắng Hồng lão huynh.

Dứt lời, Hoàng-được-Sur từ từ bước đến ngồi trên một phiến đá.

Hồng-thất-Công thấy Hoàng-được-Sur nói có lý, nhưng nóng lòng không thể chịu nổi, cứ làm le cây gậy trúc trong tay, và nảo ni đấu võ mồi.

Hoàng-được-Sur lắc đầu :

— Không được ! Tôi không thể làm cái chuyện không chính đáng ấy.

Hoàng-Dung thấy một bên đòi đấu, một bên không chịu đấu, bên này ra một kế nói :

— Được rồi ! Con có một cách rất công bình, phụ thân và sư-phụ có thể đấu võ ngay bây giờ mà khỏi phạm vào một điều danh dự nào cả.

Hoàng-được-Sur hỏi :

— Cách gì vậy ?

Hoàng-Dung nói :

— Thân phụ và sư-phụ đều là bạn tâm giao, bất cứ ai thắng bại, tình giao hữu vẫn không bị tổn thương. Sở dĩ có cuộc đấu hôm nay là để định phần thắng của kẻ làm bá chủ võ lâm mà thôi.

Hoàng-được-Sur cũng như Hồng-thất-Công cả hai đều thấy đúng như vậy, nên làm thành ngời nghe.

Hoàng-Dung nói tiếp :

— Thế thì con có kế hoạch : Xin mời thân phụ múa võ trước với anh Tinh con, xem thân phụ đánh mấy chiêu thì anh Tinh con chịu thua. Nếu thân phụ đánh 99 chiêu, mà sư-phụ đánh 98 chiêu, thân phụ đã thua. Ngược lại thân phụ đánh có 100 chiêu, anh Tinh con đã thua còn sư-phụ đánh đến 101 chiêu anh Tinh mới thua thì thân phụ thắng sư-phụ.

Hồng-thất-Công nói :

— A ! Con nhỏ này mày muốn dùng trâu nước làm cái đòn cân phải không ? Hay làm !

Hoàng-được-Sur cũng nói :

— Cách đó khá lắm !

Hoàng-Dung nói :

- Đê thân-phụ khỏi bị tiếng lợi dụng sư-phụ trong lúc mệt, xin mỗi thân-phụ đấu với anh Tinh con trước. Lúc này cả hai còn đủ sức. Sau đó sư-phụ đấu với anh Tinh con thì cả thân phụ và sư-phụ cũng mệt như nhau. Như thế không công bằng sao ?

Hoàng-dược-Sư đứng dậy, gọi Quách-Tĩnh nói :

- Được lắm ! Tinh con ! Hãy thử thế đi ! Có cảm kiếm hay không ?

Quách-Tĩnh đứng dậy thưa :

- Xin lĩnh ý chúa đảo.

Chàng vừa nói, vừa rút kiếm cầm tay.

Hoàng-Dung xoa tay nói :

- Hãy khoan ! Còn cần phải nói rõ ! Nếu thân-phụ cũng như sư-phụ, đánh đến ba trăm chiêu mà chưa hạ được anh Tinh con thì sao ?

Hồng-thất-Công cười lớn nói :

- Ha ha ! té ra con bé này nó muốn lừa hai bạn già này vào trong để gạt gẫm chức vô địch vô công cho thằng trâu nước của nó. Mấy khôn lanh đáo để. Nhưng mấy liệu có chịu nổi ba trăm chiêu của ta không nào ?

Hoàng-dược-Sư tuy là kẻ tự cao, tự đại, song lại có lòng thương con vô bờ bến. Thấy Hoàng-Dung này ra ý ý. Ông ta có ý định đánh quá ba trăm chiêu để nhường chức vô địch cho Quách-Tĩnh.

Tuy nhiên ông ta lại nghĩ :

- Không xong ! Nếu ta nhường tay, đánh quá 300 chiêu mà lão In mày già kia lại ra tay hạ nó trước 300 chiêu té ra ta nhường chức ý cho lão già In mày kia chứ đâu có nhường cho nó !

Hoàng-dược-Sư còn dự dự chưa quyết thì Hồng-thất-Công đã xô Quách-Tĩnh đến trước mặt Hoàng-dược-Sư, và nói :

- Mau lên, còn đợi gì nữa !

Quách-Tĩnh nhào tới, Hoàng-dược-Sư quyết định :

- Được ! Cứ thử xem vô công của nó ra sao rồi sẽ liệu.

Tức thì, Hoàng-dược-Sư đã đưa bàn tay trái lên chặt xuống, một luồng gió thổi vào vào gáy Quách-Tĩnh.

Hoàng-Dung cất tiếng đếm :

- Chiêu thứ nhất.

Quách-Tĩnh vừa né tránh sang một bên vừa nghĩ thầm :

- Ta chưa đáng mặt vô địch vô-công thiên hạ, nhưng giữa Hồng In-sư và Hoàng đảo-chúa ta biết nhường cho ai chức ý bây giờ.

Chàng đang nghĩ bâng quơ thì Hoàng-dược-Sư đã phất tới một chưởng, hơi gió tạt vào mặt.

Quách-Tĩnh thất kinh, nghĩ thầm :

- Mình thật lãn quản ! Mình dùng toàn lực chống đỡ chưa chắc đã chịu nổi đến ba trăm chiêu. Nghĩ làm gì đến chuyện nhường hay không nhường. Hoàng đảo chúa và Hồng In-sư ai đoạt giải cũng được, phần mình cứ hết sức thì thôi !

Đánh qua hai chiêu, thấy sức chịu đựng của Quách-Tĩnh đã vững chắc, Hoàng-dược-Sư cũng phải thầm khen :

- Khả thật ! Thằng nhỏ này mới mấy năm qua mà nó đã đoạt được mức vô-công thâm hậu dường ấy. Đừng nói làm gì đến chuyện nhường tay, nếu ta đánh đến ba trăm chiêu chưa chắc đã hạ nổi.

Hoàng-dược-Sư ban đầu mới dùng có bảy phần mười thành lực, nhưng thấy Quách-Tĩnh phản công ráo riết, nên ông phải dùng đến « Lạc anh chưởng »

Mà đã dùng đến Lạc anh chưởng thì thân mình Hoàng-dược-Sư tuy vẫn lạnh lẹ phi thường. Tuy ông ta biến liên liên quyền pháp và hơi gió toát ra khủng khiếp. Tuy nhiên ông vẫn không thể nào áp đảo được Quách-Tĩnh.

Được đến lúc đã đánh hơn một trăm lẻ mấy chiêu, Hoàng-dược-Sư mới tìm được một kẽ hở của Quách-Tĩnh dùng chân đá lên, trong lúc đó thì tay ông vẫn biến hoá không ngừng trong tư thế « Lạc anh »

Quách-Tĩnh bất ngờ bị cạ đá ấy phải nhảy lùi ra mấy bước mới tránh khỏi.

Hoàng-dược-Sư lại thừa cơ đánh tiếp một lúc ba mươi sáu chiêu liền trong nháy mắt. Quách-Tĩnh cố gắng lắm mới giải được, thì lúc đó Hoàng-Dung đã đếm đến chiêu thứ hai trăm không ba, hai trăm không bốn.

Hoàng-dược-Sư lúng túng nghĩ thầm :

- Hồng-thất-Công bản tính phi-thường, nếu ta không lo hạ nó sớm, sau này Hồng thất Công chỉ đánh với nó chưa đầy một trăm chiêu đã hạ được, thì ta còn mặt mũi nào nữa đời.

Nghĩ như thế, Hoàng-dược-Sư tấy hết sức mình tấn công vào

Quách-Tĩnh như mưa gió.

Bấy giờ tay chân Quách-Tĩnh đã mỏi rũ, bị Hoàng-dược-Sư dùng một kinh lực quá nặng nề, làm cho chàng cảm thấy như một vật gì nặng trĩu đè bẹp trên mình. Đôi mắt chàng chớp sáng, toàn thân ướt đầm mồ hôi.

Hoàng-dược-Sư càng đánh mau bao nhiêu thì Hoàng-Dung càng đếm mau bấy nhiêu.

Quách-Tĩnh miệng lợi khô ráo, chân tay cứng đờ, không còn có thể đỡ nổi nữa. Chàng vừa muốn kêu lên xin chịu bại thì Hoàng-Dung đã đếm đến tiếng 300.

Hoàng-dược-Sư dùng một đòn cuối cùng đánh ra một chưởng ác liệt. Quách-Tĩnh bị chưởng lực dồn ép không còn chịu nổi nữa, liền tiếp quay mấy vòng, rồi ngã nghiêng bên phải. Chàng vội đưa chân trái ra để lấy thăng bằng đứng lại, nhưng cái đấm của Hoàng-dược-Sư quá mạnh buộc chàng phải cong lưng lộn xuống, dùng «Giáng-long thập-bát-chương» chống tay mặt quay mười mấy vòng, rồi theo đà gượng được.

Chàng thở hổn hển nói :

— Hoàng chúa-đào đánh một chiêu nữa thì tôi phải nằm luôn dưới đất, không dậy nổi nữa.

Hoàng-dược-Sư thấy Quách-Tĩnh có một sức chịu đựng phi thường. Chàng có thể chịu nổi cái đấm mà ông đã khổ luyện hơn bốn mươi năm này, nên ông nhìn mặt Quách-Tĩnh nửa mừng nửa sợ, nói với Hồng-thất-Công.

— Hồng lão-huynh ! Tôi thua cuộc mất ! Xin nhường chức võ địch cho lão-huynh vậy.

Dứt lời Hoàng-dược-Sư toan bỏ đi.

Hồng-thất-Công đưa tay cản lại nói :

— Hãy khoan ! Chuyện đời đâu có đoán trước được ! Lão huynh hãy lại xem trận đấu của tôi để được công bằng.

Hồng-thất-Công gọi Quách-Tĩnh nói :

— Thăng trâu nước lại đây ! Tao tay không mày cầm kiếm, đấu thử xem sao.

Quách-Tĩnh nói :

— Để-từ xin đấu bằng chưởng pháp.

Hồng-thất-Công cười hề hề :

— Chương pháp là của ta dạy mày, thế thì mày dùng chương pháp đấu với tao còn thú vị gì ! Và lại mày dùng kiếm đấu với tao mới mong địch lại.

Vừa nói, Hồng-thất-Công vừa vung tay trái ra, nắm lấy đốc kiếm của Quách-Tĩnh giật lại. Quách-Tĩnh lưỡng cống buông tay. Hồng-thất-Công cười lớn :

— Thăng ngọc ! Đây là cuộc đấu kiếm kia mà ! Chúng ta đang đấu kiếm để tranh thắng phụ, nghe chưa ?

Quách-Tĩnh hiểu ý, liền nhảy vọt ra đằng sau hai bước, vung kiếm thủ thế.

Hoàng-Dung bắt đầu đếm :

— Chiêu thứ nhất.

Đối với các tay võ công trác tuyệt, thì vũ khí hay không nào có khác gì. Hồng-thất-Công dùng tay không nhưng tâm chưởng lực luôn luôn xé gió, đánh tạt mũi kiếm của Quách-Tĩnh không thể nào đâm chém được.

Quách-Tĩnh tuy có kiếm dài, nhưng môn này chàng chưa tinh lắm. Từ trước chàng được thụ giáo môn này của Việt-Nữ Kiếm-Hàn-tiêu-Oanh, kiếm pháp còn thô sơ ; sau đó, trên bước giang hồ, chàng góp nhặt được một số kinh nghiệm khá đi. Nhưng đối với những tay cao thủ thì kiếm pháp của chàng chỉ mới được tám phần về thế thủ, hai phần về thế công mà thôi.

Cho đến lúc gần đây, thời gian Âu-dương-Phong nhốt chàng trong nhà đá để luyện võ, chàng mới lần lượt nghiên cứu các chiêu số trong Cửu Âm Chảo Kinh, tập luyện về kiếm pháp để địch lại cây xà trượng của Âu-dương-Phong. Chính trong thời gian ấy chàng mới có những nét đặc biệt về kiếm pháp.

Tuy nhiên, thời gian tập luyện chưa bao lâu, đó chỉ là những bài đơn cho sự tiến bộ của chàng sau này.

Hồng-thất-Công thấy Quách-Tĩnh kiếm pháp đã khác xưa, lòng mừng rỡ nghĩ thầm :

— Thăng nhỏ này tiến bộ rất mau, như thế mới khỏi phụ lòng ta và các vị sư phụ trong Giang-Nam Thất-quái.

Nếu ta hạ nó trước trong hai trăm chiêu thì trước mặt Hoàng Lão Tà coi sao cho được. Vậy cứ để cho nó chịu đựng qua hai trăm

chiêu sẽ hay.

Liền đó, Hồng-thất-Công dùng thế trong « Giảng long » diễn biến không ngừng, tấn công tới tấp.

Với thế Giảng long, Hồng-thất-Công đã truyền dạy cho Quách-Tĩnh hết, nên tuy là một thế vô lợi hại, các chiêu số chàng đã biết trước nên tránh né không khó khăn gì.

Hơn nữa, gần đây Quách-Tĩnh đã luyện xong « Cửu âm chơn kinh » sức nội công mạnh hơn gấp bội phần. Còn Hồng-thất-Công bị thương đã hai năm, tuổi già, cơ thể sức kém, không sao còn đủ mười phần công lực như xưa.

Hồng-thất-Công đánh đến chiêu thứ chín của « Giảng long thập bát chương » thì chín thế ấy đã biến ra 162 chiêu mà Quách-Tĩnh vẫn giữ được thế thủ.

Qua đến hai trăm chiêu, Hồng-thất-Công nghĩ thầm :

— Ta đã biết sức thắng để từ của ta rồi. Nó là một con « Trâu nước » trong mình chưa được một sức nội công siêu việt, nếu dùng sức hạ nó e không xong, ta phải dùng trí mới thắng.

Lập tức, Hồng-thất-Công bành hai tay để trống ngực, cốt lừa Quách-Tĩnh.

Quách-Tĩnh hơi ngạc nghĩ thầm :

— Sư-phụ chưa từng dạy ta môn đó ! Nếu với người khác ta có thể liều lĩnh đâm kiếm vào ngực, nhưng đối với sư-phụ thì làm sao ta nở ra tay như thế được.

Đang lúc chàng nghĩ ngợi, Hồng-thất-Công hét :

— Đồ ngốc ! Mày bị lừa rồi.

Vừa nói, Hồng-thất-Công đã dùng chân đá vào cánh tay Quách-Tĩnh làm cho mũi kiếm của chàng bắn tung ra xa. Đoạn ông lại dùng tay mặt đâm thẳng vào vai Quách-Tĩnh.

Cái đâm của Hồng-thất-Công đã như tinh, không muốn làm cho chàng bị thương, nên Hồng-thất-Công chỉ dùng có bảy phần mười thành lực, tưởng như thế chàng cũng đủ té nhào rồi, ngờ đâu Quách-Tĩnh chỉ lao đao rồi đứng lại được ngay.

Hồng-thất-Công thấy Quách-Tĩnh dùng nội lực chống lại được đòn chưởng ấy vừa mừng vừa sợ, nói lên :

— Mày phải hút ra thở vào ba cái thực mạnh cho máu lưu

thông, để phòng nội thương.

Quách-Tĩnh theo lời thở mạnh ba cái, thấy trong người không có việc gì. Chàng nói :

— Hồng sư-phụ, con xin chịu thua.

Hồng-thất-Công hét lớn :

— Không không ! Mày chịu hỏi Hoàng-lão Đông-Tà đến ba trăm chiêu, còn tao thì mới đánh mày hơn hai trăm chiêu sao đã vội chịu thua.

Dứt lời, Hồng-thất-Công tiếp tục đánh nữa.

Bay giờ Quách-Tĩnh không có kiếm nữa, chỉ dùng tay không giao đấu. Vì vậy chàng áp dụng được các môn số trường đã luyện tập xưa nay.

Hồng-thất-Công dùng toàn lực xông bằm, Quách-Tĩnh vận dụng « Không minh quyền » chống chế. « Không minh quyền » là một môn võ thuật rất kỳ diệu, do Châu-bá-Thông truyền thụ cho chàng lúc ở đảo Đào-Hoa.

Môn võ thuật này Châu-bá-Thông đã lấy trong Đạo-đức kinh mà luyện. Trong kinh nói : « Bình cường tác diệt, mặc cường tác, chiểu, kiến cường sử hạ, nhu-nhược sử thương. »

Câu ấy đại ý bảo : « mềm có thể thắng cứng » nhưng cái khó ở chỗ phải xem xét cái mềm nào có thể thắng được cái cứng nào.

Với ngón « Không minh quyền » của Châu-bá-Thông, Quách-Tĩnh có thể dùng khắc phục « Giảng long thập bát chương » được. Vì chàng dùng đều dụng cả hai tay, một « nhu » một « cương ».

Vì vậy đã đánh đến ba trăm năm chục chiêu mà Hồng-thất-Công vẫn chưa áp đảo được Quách-Tĩnh.

Hoàng-Dung thấy Quách-Tĩnh chưa chịu thua Hồng-thất-Công lòng hơi hồ, tiếp tục đếm mãi.

Khi năng đếm đến số 299, Hồng-thất-Công giết này người, lòng tự ái đến với Hoàng-dung Sư nổi dậy. Ông ta dùng hết sức bình sinh tập trung vào hai tay đánh tới một đòn mãnh liệt.

Tuy nhiên, vừa đánh ra, Hồng-thất-Công đã hồi hận, sợ rằng Quách-Tĩnh không đỡ nổi ắt nguy đến tính mệnh.

Một làn gió veo veo tạt vào mặt, với một chưởng lực ghê hồn, Quách-Tĩnh gạt người. Chàng vội dùng hết sinh lực dồn vào hai tay, dùng một « cương » trong Không minh quyền chống đỡ.

Hai kinh lực mạnh phát xuất ra một lúc tạo thành một tiếng 'vun vút' hai bàn tay chạm nhau, sức ép của hai chưởng phong dồn lại trong hai bàn tay hai đôi thủ.

Thật nghe rộn làm sao ! Nếu một kinh lực nào trong hai bên bị yếu đi tức là tánh mạng người ấy không toàn.

Do đó, hai bàn tay của hai người ép lại và ghi lấy, vận sức chịu đựng, không dám nhúc nhích.

Hoàng-được-Sư và Hoàng-Dung đều lo sợ, trở mắt nhìn.

Quách-Tĩnh muốn thu chưởng về nhường cho Hồng-sư-phụ, nhưng không dám, vì hệ chàng thủ chưởng lực về sẽ bị chưởng lực của Hồng-thất-Công dồn tới, tất chàng phải bị trọng thương.

Hồng-thất-Công thấy Quách-Tĩnh chịu đựng được kinh lực của mình, lòng thầm khen. Tuy nhiên, đầu muốn nhường Quách-Tĩnh, ông cũng không dám đơn phương thu hồi công lực được.

Trong lúc hai người chưa phân thắng bại thì sau núi bỗng có tiếng la to lên, tiếng la lồng lộng vọng rền cả hóc đá, làm cây.

Tiếng la hình như có cái gì ma quỷ khó hiểu.

Hoàng-được-Sư quay đầu nhìn tại, bỗng thấy Âu-dương-Phong xuất hiện bên sườn đồi, và loang loang phi thân đến.

Không ai bảo ai, Quách-Tĩnh và Hồng-thất-Công đều thu tay về một lúc, và mỗi người nhảy lùi ra sau một bước, tránh một tai nạn cho cả hai bên.

Loảng mắt Âu-dương-Phong đã đến nơi, đứng sừng sững trên mỏm đá. Ông ta quần áo rách rưới, mặt mày dính đầy máu, ngược mặt lên trời cười ha hả.

— Ta là Ngọc-Hoàng thương-đế, xuống trần gian đây.

Lão vừa nói vừa vung cây xà trượng vụt vào bốn người kia.

Hồng-thất-Công vội rút cây gậy trúc cầm lại, đánh trả liên miên chiểu.

Nhưng mọi người đều lấy làm lạ, không hiểu tại sao võ thuật của Âu-dương-Phong tự nhiên đổi khác.

Ông ta vung cây xà trượng biến hóa phi thường, không thể nào lường trước được, lúc đánh bên tả lúc đâm bên hữu, lúc múa nửa chông lại đổi ra thế khác mà đánh.

Hồng-thất-Công sợ quá, chỉ dùng cây gậy thủ thế không dám

tấn công.

Đầu được một lúc, thầy Âu-dương-Phong bỗng đưa tay đập mạnh mấy cái vào mặt lão, chẳng hiểu để làm gì. Trên mặt lão máu vẫn chảy rươm rướm. Lão chống hai tay xuống đất, mình rạp xuống, bỏ lều đèo chân Hồng-thất-Công.

Thấy cử chỉ lạ thường, Hồng-thất-Công cười ha hả nói :

— Cây gậy của tao là cây gậy đánh chó mà mày khi không lại muốn làm chó bảo sao tao không đánh mày.

Vừa nói, Hồng-thất-Công vừa phát ngang cây 'Đả cầu bổng' một lúc đến mười chiểu.

Âu-dương-Phong hai tay vẫn chống đất thân mình lảo lộn, tràn qua né lại, tránh cây gậy trúc rồi thuận chân kẹp cây gậy trúc vào đùi cứng ngắt.

Hồng-thất công hoàng sợ la lên :

— Ôi ! chó dữ ! chó dữ !

Âu-dương-Phong lảo lộn một vòng, Hồng-thất-Công không dám nắm gậy nữa phải buông ra.

Âu-dương-Phong lại dùng tay chống đất, nhảy dựng lên trời, dùng chân đá vào mặt Hồng-thất-Công một cước.

Hồng-thất-Công sợ hãi nhảy lùi ra đằng sau. Hoàng-được-Sư rút kiếm nhảy vào tiếp ứng.

Âu-dương-Phong sừng sờ nhìn Hoàng-được-sư một lúc, rồi oang oang nói :

— A ! Mày là Đoàn hoàng-gia ! Tao không sợ 'Nhất dương chi' của mày đâu.

Hoàng-được-Sư thấy Âu-dương-Phong gọi mình là Đoàn hoàng-gia mặt mày hân hỉ hóc hếch, đoán biết tinh thần hẳn đã toàn rồi ! Mọi khi hấp hối nổi lên thì thật quá đáng sợ !

Nguyên vì Âu-dương-Phong học phải quyền kinh giả của Quách-Tĩnh chép, lại bị Hoàng-Dung giáng giải thêm, đưa Ho vào con đường sai lạc, cho nên sau khi khổ luyện, các mạch trong người đều chạy ngược lại hết. Lão phải dùng đầu thay chân, đi ngược người và các chiểu thuật lão tập từ trước đến nay cũng đánh ngược chiểu hết. Trong lúc đầu óc lão cuống loạn thì võ công của lão cũng trở nên nguy hiểm phi thường.

Hồng-thất-Công cũng như Hoàng-dược-Sư đều phải thất sắc. Qua mấy chiêu đấu, Hoàng-dược-Sư nhăm không cự nổi, phải lùi lại đằng sau.

Quách-Tĩnh lập tức xông vào, dùng sức cản Âu-dương-Phong lại. Âu-dương-Phong nhìn thấy Quách-Tĩnh bỗng khóc rống lên nói :
— Con ơi ! Sao còn chết thảm thiết như vậy.

Nói chưa dứt lời, Âu-dương-Phong đã bỏ cây xà trượng xuống đất, phóng mình đến ôm Quách-Tĩnh vào lòng.

Quách-Tĩnh biết Âu-dương-Phong đã nhìn lầm chàng là Âu-dương-Công-Tử, vội đánh tống một cái xô Âu-dương-Phong ra. Nhưng Âu-dương-Phong kịp thời vung tay trái ôm Quách-Tĩnh lại nhanh như chớp, và kẹp chặt Quách-Tĩnh không cho cựa quậy nữa.

Hồng-thất-Công, Hoàng-dược-Sư và Hoàng-Dung đều sợ hãi chạy đến một lượt để giải cứu cho Quách-Tĩnh. Hồng-thất-Công dùng « Nhật dương chỉ » điếm vào đạo huyết sau lưng Âu-dương-Phong để Âu-dương-Phong thả Quách-Tĩnh ra. Nhưng kinh mạch Âu-dương-Phong chạy ngược, Hồng-thất-Công điếm như thế vẫn chẳng ăn thua gì lão cả.

Hoàng-Dung rinh một tảng đá lớn, nhảy tới đập vào đầu Âu-dương-Phong. Âu-dương-Phong cười ha hả, đưa tay bắt lấy tảng đá toan ôm vào lòng, chẳng may tảng đá trượt ra, rơi xuống dưới chân. Âu-dương-Phong liền ôm Quách-Tĩnh tránh sang một bên. Quách-Tĩnh nhân cơ hội ấy thoát ra khỏi cánh tay của Âu-dương-Phong, và nhảy lùi lại đằng sau hai bước.

Bi sây mất Quách-Tĩnh, Âu-dương-Phong lại vung tay chụp lấy Hoàng-dược-Sư.

Hoàng-dược-Sư lách mình sang một bên, rồi vung kiếm chém vào Âu-dương-Phong loang loạng.

Âu-dương-Phong đầu óc đã cuồng loạn, các chiêu pháp không còn theo nguyên tắc thường nữa. Cánh tay rất lạ kỳ. Đôi khi lão chống hai tay xuống đất, dùng chân đá lên trời veo veo, đôi khi lại chống một tay, thân mình nằm ngang trên mặt đất, rồi xoay tròn mấy vòng. Mỗi cử động của lão đều lạnh lẽo và có thể gây nguy hiểm cho địch thủ như chơi.

Hoàng-dược-Sư hết sức đề phòng cũng không sao giữ được

thế thủ.

Hoàng-Dung sợ cha nàng bị hại, kêu Hồng-thất-Công nói :

— Sư-phụ ! Đấu với lão già điên nấy cần gì phải theo quy tắc. Chúng ta hợp lực nhau diệt lão cho rồi.

Hồng-thất-Công nói :

— Nếu ngày thường thì được, còn hôm nay là ngày đẩu kềm Hoa-sơn, anh hùng thiên hạ đều biết nguyên tắc là phải đánh tay đôi. Nếu chúng ta cậy đông đánh một không khỏi thiên-hạ chế cười. Hơn nữa, nó là một đóa có tên tuổi trong giới giang hồ nữa.

Hồng-thất-Công nói chưa dứt lời đã thấy Âu-dương-Phong dùng đầu đi tới, nhăm thẳng vào ngực Hoàng-dược-Sư như một mũi lao.

Ai nấy đều sợ hãi | Hoàng-dược-Sư thấy Âu-dương-Phong quá sức lạnh lẽo, nhưng có chỗ sơ hở là đâm đầu vào như thế mà mặt vẫn đỏ hồng, không dùng tay thủ trước.

Hoàng-dược-Sư lợi dụng cơ hội ấy, dùng hai ngón tay xĩa vào mắt, toan móc mắt.

Cái xĩa của Hoàng-dược-Sư lạnh lẽo không kịp nhìn thấy, thế mà Âu-dương-Phong đôi mắt tinh anh, lão há miệng ra « ngoạm » hai ngón tay của Hoàng-dược-Sư cắn chặt lại.

Đau quá | Hoàng-dược-Sư đưa bàn tay trái mạnh vào mặt Âu-dương-Phong cho lão nhả ra, nhưng lão đưa tay đỡ kịp và cắn mạnh hơn.

Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh vội áp vào, một người cầm gậy, một người cầm kiếm đâm xĩa vào hai bên hông để cứu Hoàng-dược-Sư.

Âu-dương-Phong lúng túng, phải nhả hai ngón tay của Hoàng-dược-Sư để đỡ hai đòn ác liệt của Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh, nhờ đó Hoàng-dược-Sư mới thoát nạn.

Vừa nhả Hoàng-dược-Sư, Âu-dương-Phong lại vươn tay chụp lấy Hoàng-Dung.

Nàng sợ quá, lùi lui đi ra bỏ chạy. Âu-dương-Phong đuổi theo. Hoàng-Dung quay lại thấy mặt Âu-dương-Phong đỏ ngòm như máu, hai mắt trợn ngược mồm sùi bọt, thất kinh rú lên.

Quách-Tĩnh sợ Hoàng-Dung bị nạn, vội đuổi theo, vùn hết nội công đâm vào lưng Âu-dương-Phong một đâm rất mạnh Âu-dương-

Phong nghe tiếng gió lộn đầu xuống đất, dùng hai chân đá ngược lại Quách-Tĩnh. Hoàng-Dung nhờ đó thoát thân.

Quách-Tĩnh thấy hai chân Au-dương-Phong đá móc lên một lượt không biết làm cách nào để tránh, vội lộn xuống đất mấy vòng.

Au-dương-Phong không đứng dậy, hai tay chống xuống đất, đầu làm cây đong, « cạch cạch » trên mặt đá lười tôi.

Quách-Tĩnh tuy sợ hãi, nhưng phải liều lĩnh đứng dậy giao đầu đánh nhau chưa đầy năm hiệp. Quách-Tĩnh đã bị Au-dương-Phong đánh trúng bốn lần vào vai, vào đầu đau nhói. May mà Quách-Tĩnh đủ sức chịu đựng nếu không đã tan xương, nát thịt mất.

Hoàng-Dung gọi Quách-Tĩnh nói :

— Tĩnh ca ! Chớ liều mạng với lão già điên ấy nguy hiểm lắm.

Thật vậy ! Au-dương-Phong càng điên càng dữ, đánh đá lạnh lẽo phi thường. Chẳng biết do đâu lão lại có một sức mạnh dường ấy.

Hồng-thất-Công này giờ đứng ngoài xem xét lối đánh của Au-dương-Phong nên đã rõ phần nào. Ông ta gọi Quách-Tĩnh bảo :

— Tĩnh con ! Con hãy lui ra, để hán đây cho ta !

Quách-Tĩnh vừa lui ra, Hồng-thất-Công đã xông vào, ứng chiến.

Au-dương-Phong càng đánh càng mạnh, không tỏ ra một chút nào mỏi mệt. Tay chân lão múa vù vù, không phát nào dứt.

Hồng-thất-Công tuy đã biết được lối đánh kỳ dị của Au-dương-Phong, song cũng chỉ thủ thế, chẳng dám tấn công vào.

Hoàng-được-Sư đang nhờ Hoàng-Dung bấu hổ ngón tay, thoáng thấy những chỗ sơ hở của Au-dương-Phong nên mách cho Hồng-thất-Công biết.

Nhờ vậy Hồng-thất-Công dần dần khắc phục được lối đánh của Au-dương-Phong, hai bên sức cầm đồng. Cứ Au-dương-Phong đánh vài ba chiêu thì Hồng-thất-Công trả lại một chiêu.

Tuy nhiên, với lối đánh này chẳng khác hai người địch một bởi vậy Hồng-thất-Công cũng như Hoàng-được-Sư đều cảm thấy thẹn trong lòng.

Qua một lúc, lão già điên thay đổi thế chiến. Lão dùng nước bọt phun vào mặt Hồng-thất-Công. Hồng-thất-Công né tránh nước bọt của lão thì bị lão vung tay đánh liền.

Tiếp đó, Au-dương-Phong miệng luôn phì phì nước bọt, vừa

đánh vừa phun vào mặt Hồng-thất-Công không ngớt.

Hồng-thất-Công bị lối, không tránh nước bọt thì hẳn quá, mà tránh nước bọt thì lại bị Au-dương-Phong đàn áp.

Hoàng-Dung la lên :

— Ôi chao ! Lão già điên dơ dáy quá ! Nước bọt cũng là một nghệ thuật võ công của lão ư ?

Hồng-thất-Công bao đầu cố né tránh, sau bị lão phun nhiều quá, cũng chịu liều, đưa tay đánh gió, miễn cho nước bọt của lão khỏi dính vào mặt mà thôi. Vì vậy, cả bàn tay của Hồng-thất-Công dính đầy nước bọt.

Hoàng-Dung nói :

— Sư phụ, hãy chùi nước bọt vào mặt của lão điên đó !

Hồng-thất-Công hiểu Hoàng-Dung muốn bảo ông ta dùng Nhất-dương-Chỉ để trị Au-dương-Phong, nên nhanh như chớp, xé bàn tay dính vào đùi huyết nơi trần đối thủ.

Bàn tay của Hồng-thất-Công đưa tới lệ làng. Au-dương-Phong thoáng thấy chẳng thêm né tránh, há mồm chực cắn ngón tay của Hồng-thất-Công.

Thật là khôi hài ! Lão điên đó lại dùng cái « mừng » cũ để thảng Hoàng-được-Sư ban này.

Cha con Hoàng-được-Sư thấy Au-dương-Phong há miệng tấp ngón tay, thất kinh la lớn :

— « Cối chừng nó cắn... »

Nhưng không kịp nữa bàn tay Hồng-thất-Công đã đến sát miệng Au-dương-Phong rồi.

Một tiếng « cạp » nổi lên. Hai hàm răng Au-dương-Phong cắn lại.

Ai cũng tưởng ngón tay chỉ của Hồng-thất-Công đã chun vào miệng Au-dương-Phong rồi. Nào ngờ Hồng-thất-Công bàn tay không nó ngón tay chỉ, vì vậy Au-dương-Phong định cắn ngón tay chỉ thì đi cần không khí, hai hàm răng nhập lại mà không cắn được ngón tay.

Hoàng-Dung nhớ lại, vỗ tay reo :

— A ! Hay quá ! Sư-phụ ta là Cối chỉ thần cái mà ! Làm gì có ngón tay chỉ để cho này cắn ! Hỡi con chó điên kia !

Trước đây, Vương-trùng-Dương và Đoàn Nam-Đế đã luyện môn «Nhất-dương-chỉ» bằng ngón tay chỉ để diêm huyệt đối phương. Sau này, Hồng-thất-Công không có ngón tay chỉ, đã dùng ngón tay giữa để luyện thay.

Au-dương-Phong cắn hạt, liều bị Hồng-thất-Công dùng «Nhất-dương-chỉ» diêm vào huyệt đạo.

Ngộ đâu, kinh mạch của Au-dương-Phong đã chạy ngược, nên «Nhất-dương-chỉ» vẫn chẳng ăn thua gì. Au-dương-Phong chỉ tế tế một chút rồi hết ngay, sức lực lại còn mạnh thêm lên nữa.

Trong lúc ai cũng tưởng Hồng-thất-Công cầm chắc cái thắng trong tay, thì Au-dương-Phong bất thần tung tay đánh vào trán vai Hồng-thất-Công một đòn như búa bổ.

Cái đầu quá mạnh, Hồng-thất-Công thấy lộn nhào đi mấy vòng để khỏi bị thương, tay nhiên, cả mặt mày Hồng-thất-Công đều tê liệt, không thể nào giương đẫy ứng chiến ngay được nữa.

Hồng-thất-Công nghĩ thầm !

— Nó diêm không thật, nhưng võ-công nó kỳ quái, ta đã đánh không lại thì đợi gì không chịu thua nó cho rồi.

Nghĩ như vậy, Hồng-thất-Công đưa tay lên, nói :

— Au họ huyênh ! Ta chịu thua mày đấy. Mày là người đệ nhất võ công thiên hạ.

Au-dương-Phong ngửa mặt lên trời cười lớn, hai tay vẫn múa vun vút, hỏi Hoàng-dược-Sư :

— Đoàn hoàng-gia có phục ta không ?

Hoàng-dược-Sư không hài lòng, nghĩ thầm :

— Chức võ-công đệ nhất thiên hạ cuối cùng phải để lọt vào tay một thằng điên sao ? Như thế thì chúng ta còn mặt mũi nào nhìn các anh hùng hào kiệt.

Tuy nghĩ vậy, song không đánh lại thằng điên thì con biết làm sao ?

Cực chẳng đã Hoàng-dược-Sư cũng phải gật đầu.

Au-dương-Phong lại cười lên một lần nữa, rồi quay qua hỏi Quách-Tĩnh :

— Con ơi ! Võ công của cha võ-dịch thiên hạ, con có mừng không ?

Đến bây giờ Au-dương-Phong còn cứ nhìn Quách-Tĩnh là Au-dương-Công-tử.

Au-dương-Công-Tử vốn là đứa con ngoại tình của Au-dương-Phong. Trước kia Au-dương-Phong giấu giếm, nói với thiên hạ Au-dương-Công-Tử là cháu. Nay vì lữ-diên cuồng nên đã thổ lộ sự thật.

Quách-Tĩnh thật thà, thấy không ai đánh nổi lão, tất tảo phải là võ-dịch võ công thiên hạ, nên đáp :

— Ở đây không ai đánh lại ông mà !

Au-dương-Phong thích chí quá, ngược mặt lên trời cười như điên như dại.

Đoạn, lão cúi xuống hỏi Hoàng-Dung :

— Mày là đầu của tao-mày có mừng không ?

Hoàng-Dung thấy không ai đánh lại Au-dương-Phong, lòng hậm hực, muốn tìm một kẻ để giúp thân phụ hoặc sư-phụ nâng chí khí thắng, nhưng tìm mãi chẳng ra một kẻ nào áp đảo được.

Nhân lúc Au-dương-Phong hỏi nàng mà hai tay vẫn không ngừng múa máy, đang sai bóng Au-dương-Phong cũng múa tít, nàng chợt nghĩ ra, liền trở mặt nhìn Au-dương-Phong nói :

— A ! Ai nói với mày là võ công võ-dịch thiên hạ. Hiện có một người mày không đánh nổi.

Au-dương-Phong miệng sôi bọt lên, tay đâm ngược, hỏi :

— Nó là ai ? Mày kêu nó ra đây đánh với tao ?

Đôi mắt Hoàng-Dung nhìn thẳng vào mặt Au-dương-Phong, vận dụng thuật «Nhập tâm đại pháp» ở trong Cửu Âm chân kinh.

Thuật này trước kia ở hồ Động-Dinh, nàng đã dùng nó điều khiển Phòng trường lão trong bang Khất-Cái cười mãi không ngừng ; đó là một loại « Tâm lý chiến thuật ». Nếu áp dụng với người nổi lực kém hơn thì kết quả tốt, ngược lại, nếu đối phương có một tinh thần đầy đủ thì sẽ bị một phần lực tại hại không ít. Chính trong kinh cũng có dẫn rõ như thế.

Ở đây Hoàng-Dung không còn cách nào hơn, và lại thấy Au-dương-Phong thần trí điên cuồng, nên nàng mạo hiểm dùng thế ấy.

Nàng chăm chăm nhìn vào mặt Au-dương-Phong một lúc thấy Au-dương-Phong đã mất tự chủ, tay vẫn múa, miệng vẫn hỏi, nhưng ướm mặt lão thêm phần nào khờ khạo.

Khốn thay ! Lão đã điên cuồng còn bị Hoàng-Dung làm cho lỗ mất trí thêm.

Lão nhìn Hoàng-Dung dục :

— Nó là ai ? Nó là ai ? Mày kêu nó đến đây đánh với tao ?

Ánh nắng mặt trời đã ngã về tây, mỗi lúc một thấp, và cái bóng của Âu-dương-Phong đã in trên đất mỗi lúc một dài ra.

Hoàng-Dung mắt không nháy, đáp :

— Người này võ công ghê lắm ! Mày chắc không đánh lại nó đâu.

Âu-dương-Phong hỏi nữa :

— Nó là ai ? Tên gì ?

Hoàng-Dung nói :

— Nó tên là Âu-dương-Phong !

Âu-dương-Phong ngừng tay, vô đầu lăm lăm :

— Âu-dương-Phong ! Tên nó là Âu-dương-Phong ?

Hoàng-Dung nhắc lại :

— Đúng vậy ! Tên nó là Âu-dương-Phong, võ công nó giỏi hơn, mày không đánh nổi nó đâu.

Âu-dương-Phong bối rối lillinh như lão cảm thấy tên ấy quen thuộc với lão lắm ! Từ trước đến giờ kẻ ấy đã gần gũi với lão nhiều nhất. Nhưng nó là ai ?

Bóng Âu-dương-Phong vụt hỏi Hoàng-Dung :

— Ta là ai ?

Hoàng-Dung vừa cười vừa đáp :

— Mày là mày chứ còn ai nữa ! Mày cũng không biết mày là ai ư ?

Âu-dương-Phong lạnh lùng, mặt nhàn lại, vô đầu lăm lăm :

— Ta là ai nhỉ ! Ta đang ở đâu thế này ? A ! Âu-dương-Phong !

Hoàng-Dung nói :

— Âu-dương-Phong muốn tìm mày đâu võ kia ! Nó muốn giật cái Cửu Âm chân kinh của mày đó.

Âu-dương-Phong hỏi :

— Nó ở đâu ?

Hoàng-Dung chỉ cái bóng đen ở sau lưng Âu-dương-Phong, nói :

— Kia, nó ở sau lưng mày !

Âu-dương-Phong xoay mình lại thấy cái bóng của lão, lỗ hơi sợ !

Hoàng-Dung nói :

— Nó muốn đánh mày đấy !

Âu-dương-Phong vội hạ thấp mình xuống, hai tay múa tròn. Tức thì cái bóng đen của lão cũng múa theo vùn vút.

Lão đưa tay phớt ngang qua cái bóng một nhát thì cái bóng cũng đánh trả lại một nhát.

Lão tức mình đâm đá vào cái bóng tới bụi, nhưng cái bóng cũng đánh đá chằng kếm. Lão thấy cái bóng hung hăng quá, vội xoay lưng lại thì không thấy cái bóng đâu, vì lão đã xoay về hướng mặt trời rồi.

Hoàng-Dung chỉ sau lưng lão nói :

— Nó kia ! Nó đánh vào lưng mày kia !

Lão hoảng sợ nhảy tới tránh ! Bóng lão bị tăng đá cao che khuất. Lão tìm không thấy nữa, đưa mắt nhìn về phía sườn núi thấy ở đó có bóng cây lác lác trên mặt đá, lão la lớn :

— A ! Mày chạy đi đâu ! Hãy đến đây đấu với ta !

Dứt lời, lão phóng mình vùn vút về phía ấy, rồi dùng tay chân đâm đá vào bóng cây.

Đánh một lúc, lão thấy tay chân lão máu chảy đầm đìa, đau điếng không còn dám đánh nữa.

Lão la lớn :

— Thiên hạ đệ nhất võ-công về mày. Tao chịu thua mày rồi.

Lão thấy cái bóng cứ lác lác mãi, sợ hãi cầm đầu bỏ chạy xuống núi. Nhưng lão thoáng thấy bóng đen của lão cũng chạy theo, lão ngờ là địch thủ đang rượt mình, nên càng sợ hơn, miệng la :

— Thôi thôi ! Ta đã chịu thua rồi ! Chớ võ-địch võ-công về mày mà !

Lão chạy một hồi, lúc rẽ qua mặt, lúc qua trái, thỉnh thoảng lão nghiêng đầu lại vẫn thấy bóng đen chạy theo, mỗi lúc một dài ra, cao lớn thêm.

Thế là lão cứ chạy tròn và la đi đi !

— Thôi thôi ! Tao chịu thua ! Chịu thua !

Hoàng-dược-Sư và Hồng-thật-Công đứng nhìn theo Âu-dương-

Phong, lòng có một cảm nghĩ mitsu mian buồn. Một vị võ học vào bậc đại tôn sư mà phải ra thân như thế, chỉ vì hăm một chút danh vọng vô-dịch là buồn.

Không ai nói với ai, Hoàng-dược-Sư và Hồng-thất-Công buồn tiếng thê dài một lượt.

Hoàng-Dung ngồi trên mỏm đá nghỉ ngơi cho hồi tỉnh tỉnh thần.

Bóng Âu-dương-Phong đã khuất dấu mắt, mà tiếng la của Âu-dương-Phong chồm chồm còn vọng vào triền núi.

Hồng-thất-Công và Hoàng-dược-Sư nhìn nhau ái ngại.

Quách-Tĩnh ngồi mơ màng một lúc, bỗng buột miệng hỏi Hoàng-Dung :

— Tôi... tôi là ai ?

Hoàng-Dung biết Quách-Tĩnh chơm chắt, tâm hồn đang bị ám ảnh trước cảnh kỳ lạ của Âu-dương-Phong, và nỗi đau khổ của chàng có thể làm cho chàng điên được, nên vội gọi lớn :

— Anh Tĩnh ! Anh là Quách-Tĩnh ! Anh đang nghĩ gì khác nữa, hãy nghĩ đến thực tại đi.

Quách-Tĩnh nghe tiếng nói của Hoàng-Dung như tỉnh giấc mộng, vội mỉm cười :

— Hồng sư-phụ, Hoàng đạo-chúa ! Chúng ta xuống núi trở về thôi ! Còn có ai tranh vô địch nữa đâu. Mả tranh để làm gì ?

Hồng-thất-Công tròn mắt nhìn Quách-Tĩnh mủng :

— Đồ ngốc ! Hôm nay mà mày còn gọi Hoàng đạo-chúa nữa sao ?

Hoàng-Dung e thẹn đỏ mặt, Quách-Tĩnh cũng tỉnh ngộ, nhìn Hoàng-dược-Sư gọi nhỏ :

— Thưa nhạc-phụ !

Hoàng-dược-Sư cười ha hả, một tay nắm Hoàng-Dung một tay nắm Quách-Tĩnh, đứng dậy nói với Hồng-thất-Công.

— Hồng lão huynh ! Đến hôm nay chúng ta mới rõ, con đường võ học mênh mông như biển cả, không ai có thể tự xưng mình là đệ nhất vô công thiên hạ được.

Hồng-thất-Công đáp :

— Đúng vậy ! Nhưng về tài nấu ăn ngon đệ nhất thiên hạ, tôi dám chắc con bé Dung phải chiếm được.

Hoàng-Dung mỉm cười đáp :

— Sư-phụ chớ khen con ! Về đến trung châu con sẽ làm một tiệc thết sư-phụ và thân-phụ một bữa.

Hồng-thất-Công, Hoàng-dược-Sư, Quách-Tĩnh, Hoàng-Dung bốn người đồng xuống núi.

Đến trung-châu, họ tìm đến một phố nhỏ nghỉ ngơi. Hoàng-Dung đi tìm các thức ăn đem về nấu nướng đem lên Hồng-thất-Công và Hoàng-dược-Sư ăn uống nó say, còn Quách-Tĩnh và Hoàng-Dung tìm tỉnh không được.

Tối hôm đó, bốn người thuê một quán trọ nghỉ ngơi. Cha con Hoàng-dược-Sư ngủ một phòng, Quách-Tĩnh và Hồng-thất-Công ngủ một phòng.

Trời lờ mờ sáng, Quách-Tĩnh thức dậy không thấy Hồng-thất-Công đâu cả, chỉ thấy trên mặt bàn có viết ba chữ lớn bằng đầu ngón tay «Ta đi rồi».

Quách-Tĩnh vội vàng đi tìm cha con Hoàng-dược-Sư báo lại.

Hoàng-dược-Sư thờ dài thạt :

— Hồng-thất huynh như một con rồng thảo, ăn hiện đó đây, suốt đời chuyên làm việc thiện.

Hoàng-dược-Sư lại nhìn Hoàng-Dung và Quách-Tĩnh, nói :

— Tĩnh con ! Mả con đã chết rồi ! Người thân nhất đời con trên thế gian này chỉ còn có Kha đại-hiệp, ân sủng của con mà thôi. Vậy con theo ta về đảo Đào-Hoa, ta sẽ mời Kha đại-hiệp đến đó đứng chủ hôn, làm lễ hôn phối cho con và bé Dung. Ý con nghĩ thế nào ?

Quách-Tĩnh mừng quá nói không nên lời, cứ âm ớ gật đầu mãi.

Hoàng-Dung muỗm chạy đến nói vào tai chàng một tiếng «ngốc», nhưng thấy mặt cha nàng nghiêm chỉnh, nên nàng chẳng dám làm trò đùa.

Ba người lại lên đường tiếp tục trở về đảo Đào-Hoa.

Cảnh vật tốt tươi, sông xanh núi biếc, lòng người lúc vui trông thấy đâu đâu cũng gọi tình.

Chưa đầy một ngày, ba người đã đến Triết-giang, nơi đây cách đảo Đào-Hoa cũng chẳng còn xa lắm.

Thình lách, trên không trung có tiếng chim diều kêu riu rít, giọng kêu có cái gì khàn cập lẹ thường.

Quách-Tĩnh nhớ lại, lúc chàng gặp rớt khỏi Mông-cổ đi không đem cặp chim điếu theo. Nay nó bay về đây tìm chàng cặp báo chắc có tin gì quan hệ.

Chàng vẫy tay gọi cặp chim điếu xuống. Hai con bạch điếu lượn một vòng rồi đáp xuống trên vai Quách-Tĩnh. Chàng đưa tay vuốt trên mình nó thì chợt thấy dưới chân chim điếu mái có một miếng da cuộn tròn lại.

Chàng vội mở ra xem, thấy mấy miếng da ấy có khác mấy đồng bằng dao nhọn.

Quân ta Nam tiến, đánh lấy Tương Dương. Biết chàng vì nước tận trung nên tin cho biết. Còn tôi, đã làm hại mẹ chàng nên hổ thẹn, không còn mặt mũi nào gặp nhau nữa! Tôi đã quyết định đến Tây-ước, sống nhờ người anh, trọn đời không về đất cũ. Chắc chàng thật trọng với tôi, muốn ngàn hạnh phúc.

Bức thư không ghi rõ tên người gửi, nhưng Quách-Tĩnh xem qua cũng biết là của Công-chúa Hoa-Tranh. Chàng liền dịch lại ra chữ Trung-Nguyên cho cha con Hoàng-Dung nghe, và hỏi Hoàng-Được-Sư:

— Nhạc-phụ có ý nghĩ gì đối với tin này.

Hoàng-Được-Sư nói:

— Nơi đây tuy cách Lâm-An chẳng bao xa, nhưng triều đình hiện nay bất lực chẳng giải quyết được việc gì. Nếu đem tin này báo với triều đình, tất công việc trở ngại, quân Mông-Cổ đã kéo sang thì không còn lực lượng nào ngăn cản nổi. Con có tiêu hồng mã ngày đi vận dệm, vậy thì cứ đến thẳng nơi thành Tương-Dương điều khiển chống ngoại xâm. Nếu tên tướng giữ thành không tuân mệnh thì con cứ giết quách nó đi, cầm lấy binh mã mà ngăn địch. Ta và Hoàng-Dung sẽ về đảo Đào-Hoa chờ tin chiến thắng của con.

Quách-Tĩnh gật đầu cho là phải. Chàng nhìn Hoàng-Dung đi già biệt thì thấy mặt nàng không vui.

Hoàng-Được-Sư hiểu ý con gái mình, mỉm cười, nói:

— Được! Dung nhi hãy đi cùng anh Tĩnh con đến Tương-Dương làm nhiệm vụ người dân nước Tống. Nhưng sau khi đánh tan quân Mông-Cổ, triều đình có phong quan thưởng lộc chẳng

nên nhận lãnh, cứ trở về đảo Đào-hoa sống cuộc đời dân giã là hay hơn.

Hoàng-Dung mỉm cười, cười khúc khích:

— Con xin lãnh ý phụ thân.